

कृपेची माऊली—श्रीसाई

सौ. स्मिता प्रभाकर कुबल
मु.पो.-मोरजी, वरचा वाडा,
ता. पेडणे, गोवा.

मी माझ्या भक्तांचा अंकित |
देतसे हाक हाकेला ॥ (श्रीसाई सच्चरित)

वरील उकितप्रमाणे मला आलेला अनुभव मी कथन करीत आहे. सत्य हे त्रिवार सत्यच असते.

संतांचा सहवास मला माझ्या पतीमुळे लाभला. याचमुळे संतांची भक्ती मला सुखाऊ लागली. संत निर्विकार असतात. त्यांना फक्त प्रभुची जाणीव असते. ते आत्मसुखात मग्न असतात. ते परमेश्वररूपी होऊन जगाचे कल्याण करीत असतात. आपल्या भक्तांना संकटमुक्त करून सन्मार्गी लावतात. भक्तांची सारी संकटे दूर करून स्वतः दुःख सहन करतात.

या संतांमध्ये माझे श्रद्धास्थान “श्रीसाई माऊली” होय. साई माऊलीचा महिमा गाताना मी देह भान विसरून जाते. तसेच शाब्दिक बळ अपुरेच पडते. ही सारी किमया त्यांच्या कृपेची होय.

श्रीसाई माझ्या जीवनातील एक दीपस्तंभ आहेत. याची पदोपदी मला जाणीव होत असते. अनेक अनुभवांपैकी एक छोटासा अनुभव कथन करून मी तुम्हाला साईविश्वात नेऊन पोहचवितो.

मी पेशाने शिक्षिका आहे. दुपारची साडेबाराची वेळ होय. एकची शाळा. शाळेत जायला निघाले. वाट थोडी अडचणीची व आडवळणाची. शाळेत पोहचले. वर्ग उघडण्यासाठी पर्समध्ये चावी शोधू लागले, पण चावी हाती सांपडेना. पर्सचा कोपरान् कोपरा शोधला पण.....चावी नाही. मनाचा धीर खचला. मुले तर समोर भरलेली होती. चक्कर आल्यासारखे वाटू लागले. मन घट्ट केले.

....आणि मनात श्रीसाईचा धावा सुरु केला. “साई देवा, मला या संकटातून वाचविणारी तूच माझी आई आहेस. हे साई माऊली, दौषिंशीला संकटमुक्त केलेस. जनीचे जाते ओढलेस. संत सखूचा कैवारी बनलास. त्याचप्रमाणे मला या संकटातून तुझ्याविना कोण बरे वाचविल? असे म्हणत म्हणत सोबत दोन मुलींना घेतले आणि आल्या वाढेने चावी शोधत निघाले. अर्धी अधिक वाट चावी शोधली, पण सापडली नाही. परत शाळेत गेले. शाळेत पोहचले तर.....

शाळेचे वर्ग उघडे असून मुले वर्गात बसली होती. मी वर्गातील मुलांना, वर्ग कोणी उघडला, असे विचारले. तर त्यांनी दिलेले उत्तर चकीत करून गेले.

“शाळेत एक अनोळखी म्हातारा आला आणि तो म्हणाला, ही शाळेच्या वर्गाची

चावी बाईजवळ द्या."

मला आकाश ठेंगणे वाटू लागले. डोक्यांतून सुखाश्रू वाहू लागले. हा चावी आणणारा म्हातारा कोण बरे असेल? मला मात्र खात्री पटली की, ती साईमाऊलीच असावी, माझे सतत रक्षण करणारे साईबाबाच ते!

दया, प्रेम, सहानुभूति दाखविणारे साईबाबा तुम्हा सर्व वाचकांचे मन आकर्षित करोत, हीच सदीच्छा!

श्री साईबाबांची कृपा

सौ. भावना बा. सावंत
२०, श्रीजी अपार्टमेंट,
केशरबाग, मुंबई (पूर्व).

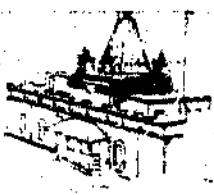
आम्ही पूर्वी रहात असलेली जागा काही कारणामुळे सोडून, आम्ही तिथूनच जवळ असलेली जागा घेतली. जागा मोठी होती, (टेरेस ब्लॉक होता तो) पण ती आम्हाला मुळीच पसंत नव्हती. तेथे बन्याच कटकटी घडल्या.

श्री साईबाबांना मी नेहमी प्रार्थना करून सांगत होते की, आम्हाला स्टेशनजवळ एखादी चांगली जागा मिळू दे! त्याप्रमाणे आम्ही एक जागा स्टेशन जवळ पसंत केली. सर्व व्यवहार ठरला. परंतु आमच्या जुन्या जागेला कोणी गिहाईक मिळेना! मी रोज सकाळ संध्याकाळ बाबांचे नामस्मरण करते. तसेच रात्री झोपताना श्री साईबाबांना नमस्कार करून झोपी जाते.

चांगले गिहाईक मिळेल ह्या आशेची वाट आम्ही पहात होतो. अशाच एका गुरुवारी संध्याकाळी ७ वाजता श्री साईबाबांच्या फोटोला हार घालून आम्ही आरती करत होतो. आरती संपायला २-३ मिनिटे बाकी होती, तेवढ्यात एक मुलगा येऊन बोलला की, तुमच्या जागेसाठी एक गिहाईक आहे. माझे पती तिकडे गेले व त्या माणसाला घरी घेऊन आले. त्यांनी जागा बघितली व ताबडतोब ती पसंत केली. पुढच्या व्यवहार ताबडतोब करूया म्हणूनही त्यांनी सांगितले. त्याप्रमाणे आमचा व्यवहार झाला व नव्या जागेत आम्ही दसन्या दिवशी रहायला गेलो.

थोडक्यात म्हणजे, श्री साईबाबांच्या आमच्यावरील कृपेची लीला पाहून सर्वांना अतिशय आनंद झाला. अशी आहे श्री साईबाबांची अगाध लीला.

साईचा चमत्कार

— सौ. अनंदा पेटकर

१० देवदत्त बिल्डीग, भास्कर

कॉलनी, नौपाडा, ठाणे-२.

आम्ही सर्व बिल्डीगमधत्या मुलाच्या लग्नाच्या रिसेप्शनसाठी माटुंग्याच्या पारशी हॉलमध्ये गेलो होतो. परत येताना समोर दिसणाऱ्या फाइक गार्डन मधत्या एका बागेत चालण्यासाठी मुलीने आग्रह केला. सुरुवातीला आम्ही तिला नाही म्हणालो, पण ती रडायलाच लागली. तेहा बरोबर आलेल्या बिल्डीगमधत्या दोघीजणी म्हणाल्या, जा तुम्ही, आम्ही ठाण्याला जातो. मुलीचं तेवढच समाधान होईल म्हणून आम्ही बागेत जावून बसलो. काळोख पडेपर्यंत दोन्ही मुलं बागेत खेळत होती. आम्ही दोघं गवतावर त्यांचा खेळ बघत होतो.

तिथून आम्ही जवळच असणाऱ्या 'निर्लेप'च्या दुकानात चौकशीसाठी गेलो व नंतर माटुंगा रेल्वेस्थानकाकडे जाण्यासाठी निघालो. आम्ही जवळजवळ रेल्वेस्थानकाजवळ आलो असताना, ह्यांचं लक्ष माझ्या हाताकडे गेलं आणि 'पर्स कुठे आहे?' असं ह्यांनी विचारलं. मी हाताकडे पाहिलं तर माझ्या हातात पर्स नक्हती. त्या हातात रेल्वेचे टाईमटेबल होते. मुलांजवळ्ही पर्स नक्हती. मला धस्स झाले. पर्समधे फक्त १० रु.ची नोट होती, पण मुख्य म्हणजे घराच्या, कपाटाच्या किल्ल्या होत्या. लहानशी पर्स कुठेतरी रस्त्यात गळून पडली असणार, असं वाटलं. पर्सच्या शोधार्थ आम्ही पुनः त्याच रस्त्यावरून मागे चालू लागलो. जाताना थांबलेल्या दुकानात पर्सची चौकशी केली. तिथे नाही म्हणून त्यांनी सांगितलं. हे म्हणाले, मी एकटाच बागेपर्यंत जावून पाहतो. तू आणि मुलं इथे रस्त्यातच थांबा. पण मला काय वाटले कुणास ठाऊक! मी म्हटलं, आपण चौधांही जावू, चौधांचेही डोके पर्स शोधतील. त्याप्रमाणे आम्ही बागेत आलो. अजूनही बागेत काही मुले खेळत होती. कुल्फीवाला, चणेवाला फिरत होते. साईबाबांचा धावा माझ्या मनात जोराने चालला होता. नकळत मी बोलून गेले, 'पर्स सापडू द्या.' आमच्या डुप्लीकेट चाब्या आणखी कुणाकडे ठेवल्या नक्हत्या. जवळपास ठाण्याला कुणी नातेवाईकही नक्हते की ज्यांच्याकडे रात्र काढू म्हणायला! दुसऱ्या दिवशी घराचे दोन्ही दरवाजे फोडून, कपाटेही फोडावी लागली असती. सर्व प्रसंग माझ्या डोक्यासमोर येत होते. मनात विचारांचे थैमान चालू होते. एवढीशी पर्स, रात्र झाल्यावर, मुंबईसारख्या गजबजलेल्या ठिकाणी सापडणं अशक्य वाटत होतं. घराच्या किल्ल्यांचा ध्यास लागला होता. ह्याच मनःस्थितीत आम्ही बागेत आलो. हे एका बाजूला, मुलगा एका बाजूला, मी एका बाजूला, असे पर्स शोधू लागलो. तेवढयात मुलगा ओरडला, 'आई, पर्स सापडली' आणि खरंच! पर्स सापडली होती. आम्ही बसलो होतो, त्याच ठिकाणी साधारणपणे ती पडली होती. विशेष म्हणजे ती पूर्ण उघडलेल्या अवस्थेत होती. आतल्या किल्ल्या जशाच्या तशा होत्या. आतले कागद,

दहाची नोट काहीही हरवले नक्ते. त्या पर्सची उघड—बंद करण्याची पध्दत जरा वेगळी होती. त्याला चेन किंवा बटन किंवा स्टीकर वगैरे नाही. ती उघडली म्हणजे, पूर्णच मोकळी होते. मी तर हातात उघडी पर्स घेणे शक्यच नक्ते. ती पूर्ण व्यवस्थित बंदच होती. हरवली तेव्हाही पूर्ण बंदच होती. मग ज्याने कोणी ती उघडून पाहिली, त्याने ती नेली कशी नाही? त्याला ती तिथेच ठेवायची बुध्दी कशी झाली? हा आपल्या तर्कापलिकड्या भाग आहे. ही सर्व लीला आमच्या साईबाबांची आहे. पर्स मिळताक्षणीच मन दाढून आलं. गदगदलेल्या स्वरात सर्वाच तोंडून साईबाबांचं नाव निघालं. माझी ४॥ वर्षाची मुलगी टँकसीत बसत्यावर म्हणत होती, 'मी किनई साईबाबांना सारखं सांगत होती, बाग बंद होवू देवू नका. नाहीतर आम्ही घरी कसं जाणार! आई, मी बागेत चलायचा आग्रह केला म्हणून पर्स हरवली नाही. तूच ती विसरलीस. आम्ही मुलांनी काही नाही ना केलं?' तिला वाटलं, मी हड्ड केला म्हणून तर नाही ना सर्व झालं? मुलगा म्हणाला, तो ९॥ वर्षाचा आहे, मी सारखं साईबाबा म्हणत होतो. आम्ही दोघं तर जीव एकवटून बांबांची प्रार्थना करत होतो.

अशी ही साईमाऊली भक्तांच्या संकटकाळी बरोबर धावून येते आणि आधीचीच आपली असलेली श्रद्धा अशा चमत्कारांनी आणखी बळकट करते. 'श्रद्धा—सबुरीचा' मंत्र सहजरीतीने देवून जाते. अशा ह्या साईमाऊलीला आमचे अनंत कोटी प्रणाम!

नित्य ध्या प्रचित अनुभवे

सोनाली दुर्वे
नाईकवाडी, ठाणे-२.

आमची आजी कै. सौ. कमल दत्तात्रेय गुप्ते ह्या अनन्य साईभक्त होत्या. एकदा आम्ही सर्व साईदर्शनास निघालो. त्यावेळी ति. आजीला प्रसादासाठी सफरचंद नेण्याची इच्छा झाली. पुण्यात मंडईपासून सर्वत्र शोध केला पण सफरचंदाचा पत्ता नक्ता. नंतर शिर्डीस खूप प्रयत्न केला पण सफरचंद काही मिळू शकले नाही. त्यामुळे नेहमीप्रमाणे पेढे वगैरे सर्व घेतले पण ति. आजीला सफरचंद न मिळाल्याची रुखरुख लागून राहिली.

आजीने श्री. साईबाबांच्या चरणी प्रसाद अर्पण केला. डोळे मिटले व प्रार्थना केली. नंतर गुरुजींनी प्रसाद दिला व आजीच्या हातात एक सुरेख सफरचंद दिले. ते सफरचंद पाहून आजीचे डोळे पाणावले.

श्री साईबाबांनी दिलेल्या त्या अमृतमय सफरचंदाची अवीट गोडी अजूनही आमच्या जिभेवर रेंगाळत आहे!

साई तारी त्यास कोण मारी

श्री. संतोष चं. गोठिवरेकर

द्वारा— सौ. कल्पना चंद्रशेखर गोठिवरेकर

मु.—कल्याण, जिल्हा—ठाणे.

वरील उकडीचा अनुभव आम्हाला नुकताच आला. तसे आम्ही पूर्वीपासून साईभक्त नव्हतो. साईबाबा या नावाचे एक थोर संत शिरडी येथे होऊन गेले! एवढीच काय ती साईबाबांविषयी आम्हाला माहिती होती. पण सहलीला म्हणून शिरडीला गेलेले वडील व भाऊ परतले ते पूर्ण साईमय होऊनच! त्यानंतर आमचे घर देखील साईमय होऊन गेले. गेल्या सात आठ महिन्यांतील आमची भक्ती पाहूनच जणू साईनाथांनी मार्गील वर्षी आगची परीक्षा घेतली. मला आलेले त्यांचे दोन अनुभव मी खाली देत आहे.

ऑगस्ट महिना हा तसा गडबडीचा, कारण गणेशोत्सव फारच जवळ आला होता. तशातच माझ्या आईची तब्बेत फारच खालवली. तिचे पोट फारच दुखू लागले. मरणप्राय वेदना होत. क्ष किरणामध्ये पोटात खडा आढळला व डॉक्टरांनी शस्त्रक्रियेचा सल्ला दिला. आमच्या तोडचे पाणीच पळाले. ऑपरेशन अगदी कठीण असून रुग्णाच्या जिवास धोका असत्याचे डॉक्टरांनी सांगितले होते. 'ना झोप ना जेवण' अशा विमनस्क अवस्थेत आम्ही सारेजण साईनाथांचा धावा करीत होतो. अखेच त्यांच्या कृपेने शस्त्रक्रिया सुरक्षीत पार पडली व दसऱ्याला आई पूर्ण बरी होऊन घरी आली.

दुसरा प्रसंग तर याहूनही भयंकर! १५ नोव्हे. रोजी सरकारी कागदपत्रांनी भरलेली वडिलांची बँग प्रवासात हरवली. या प्रसंगाने आम्ही तर पार हादरून गेलो. वडिलांना वेड लागायची पाळी आली. डोळ्यांतील पाणी थांबत नव्हते. घरात स्मशानवत शांतता परसरली होती. कोणालाही अन्न पाणी जात नव्हते. सर्व मित्रांनी, शेजान्यांनी, नातेवाईकांनी समजावले. आम्ही तुमच्या पाठीशी आहोत, असे सांगितले. तरी वडिलांच्या डोळ्यांतील पाणी काही सरत नव्हते. सरतेशेवटी नेहमीप्रमाणे साईनाथांच्या चरणी डोके ठेवून अक्षरशः रडलो व त्यांची करुणा भाकली. म्हणालो, "आम्ही तुमची एवढी भक्ती करतो. घरात तुमचे वास्तव्य असून देखील असे कसे घडले. निदान कागदपत्र तरी तुमच्या कृपेने मिळावीत. आम्ही तुमच्या चरणाजवळ अक्षरशः धावून येवू." आणि काय आश्चर्य! तुम्हास विस्मय वाटेल, पंधरा तारखेला गेलेली कागदपत्र २० तारखेला बदलापूर येथील एका माणसाने आणून दिली. कागदपत्र भरलेली पिशवी त्या माणसाला अठरा तारखेला बदलापूर रेल्वे तिकीटाच्या खिडकीच्या ठिकाणी ठेवलेली आढळली व ती त्याने प्रामाणिकपणे परत केली. त्याच्या रूपात साईनाथच ती पिशवी घेऊन आले होते.

आता आमची गाडी सुरक्षीतपणे चालू आहे. एवढी भयंकर संकटे साईनाथांनी मार्गी लावल्यानंतर आमच्या साईभक्तीला उधाण आले नाही तरच नवल!

अखेर गाडी मिळाली

श्री. केदारनाथ रा. ठाकुर
रि. सर्कल, ऑफीसर,
वसई तालुका पंचायत समिती वसई.

सन १९५७ च्या सुमारास मी औरंगाबाद येथे मे. बेडेकर, आय. सी.एस. कलेक्टर यांच्याकडे गेलो होतो. त्यांच्याकडे राहून घृणेश्वर, दौलताबाद किल्ला, जनार्दन स्थानीयी समाधी, पैठण, वेरुळ, अजंठायाची लेणी, परळीवैद्वनाथ वर्गेरे स्थळे व तीर्थ पाहून परत मुंबईस जाण्याबद्दल त्यांना सांगितले. त्यांनी मला २/३ दिवस रहाण्यास सुचविले. परंतु घरी (वसईत) जरुरीच्या कामामुळे उद्या रात्री पर्यंत घरी गेलेच पाहिजे असे सांगता, सौ. ताई बेडेकर यांनी सकाळीच एस.टी.ने शिर्डीस जाऊन समाधी दर्शन घेऊन तेथून १२ च्या बसने गेले तर मनमाड स्टेशनवरुन मुंबईस जाणारी रेल्वे गाडी मिळेल असे सांगितले, व एस.टी. तिकीटांचेही रिझर्वेशन केले. त्याप्रमाणे मी सकाळीच औरंगाबादहून एस.टी.ने शिर्डी येथे आलो व आधोळ उरकून जेवणासाठी कुपने काढून श्री साईबाबा समाधी मंदिरात गेलो. त्यावेळेस मंदिरामध्ये आरती चालू होती. आरती संपताच प्रसाद घेऊन जेवण घेण्यास वेळ नव्हता म्हणून कुपने परत केली व पैसे घेतले. सामान व मंडळीसह एस.टी. स्टॉपवर आलो. त्यावेळी मनमाडला जाणारी एस.टी. सुट ठोकी होती. मी ती थांबविण्याचा प्रयत्न केला पण एस.टी. थांबली नाही. स्टॉपवर चौकशी करता, आता रेल्वे गाडीला कनेक्टींग अशी एस.टी. बस नाही, त्यामुळे मला आज मुंबईस जाता येत नाही म्हणून फार वाईट वाटले. माझा येहरा पहाण्यालायक झाला. बाबांना मनातून याबद्दल मन.पूर्वक सांगितले. मंडळीसह परत येऊन कुपने काढली, जेवण केले आणि पुन्हा बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेऊन, द्वारकामाई, धुनी अशा सर्व ठिकाणी जाऊन व शिर्डीगाव पाहून ३ च्या सुमारास मंडळीसह पुन्हा एस.टी. स्टॉपवर मनमाड येथे जाण्यासाठी आलो. त्यावेळी एक एस.टी. गाडी उभी होती. मी चौकशी केली तर गाडी नाशिक येथे जाण्यासाठी सुटणार आहे, असे कळले. फक्त ३ च सिटची जागा आहे, असेही समजले, आम्ही मंडळी व मुलीसह ठिघेजण होतो. त्या एस.टी.ने आम्ही नाशिक स्टेशनात उतरलो. समोरुन मुंबईकडे जाणारी गाडी येत असलेली दिसली. चौकशीअंती काशी एकसप्रेस असून आज ती ३/४ तास लेट झाल्याचे समजले. मला अवर्णनीय आनंद झाला. तिकीटेही पटकन मिळाली. आम्ही गाडीत बसलो व मुंबईस उतरुन घरी सुखरूप रात्री पोहोचलो.

मी बाबांचे सामर्थ्य व चमत्काराने भारावून गेलो. बाबा म्हणाले, “वेड्या जेवण टाकून चालालास कोठे? जेवत्यानंतर तीच गाडी तुला मिळेल.”

मनमाडला जाणारी एस.टी. चुक्ल्यानंतर जेवण घेऊन एवढ्या उशीरा निघून अन्य मार्गाने जाणारी एस.टी. एकाएकी मिळते व रेल्वेगाडीही ३/४ तास लेट होऊन मिळते, यातच बाबांचे सामर्थ्य आहे.

साई तारी, त्याला कोण मारी

कु. संतोष अनंत राणे
मु. पो. मुटाट (मोहूळवाडी),
ता. देवगड, जि. सिंधुदुर्ग-४१६ ८०३.

१९८४ सालामध्ये मला लघवीच्या जागेवर खूप त्रास होऊ लागला. लघवीही पिवळी होऊ लागली. खूप डॉक्टर झाले. त्याचप्रमाणे उपचारही झाले. गुण मात्र येईना. एकसरे काढला. परंतु त्यात काहीच मिळाले नाही. जवळ जवळ १ ते १॥ वर्ष डॉक्टरांकडे जाऊन जाऊन कंटाळलो. तेवढाच पैसाही खर्च होई. पैशाचीही अडचण येई. तो आणायचा तरी कोटून? कारण मला कुणाचाही आधार नव्हता. आमचे कोण कमविणारेही नव्हते. आईबडील तर आम्हा दोन्ही भावांना आधीच, म्हणजेच लहानपणीच सोडून देवाघरी गेलेले. शेवटी कंटाळून डॉक्टरी उपचार करणेच बंद केले.

यातच या आजाराच्या जोडीला मला दुसरा आजार उद्भवला. माझ्या डोळ्यांना काहीच पुढे दिसेनासे होई. नंतर डोके खूप ठणकू लागे. उलट्या (वांत्या) होण्यास सुरुवात होई. म्हणतात ना ग्रहमान फिरले की, चारही बाजूने फिरतात. हा आजार मला ८ ते १५ दिवसांनी सतत होई. म्हणजे महिन्यातून हा २ ते ३ वेळा निश्चित होई. या आजाराने मला जवळ जवळ एक वर्ष पिडले.

मला खूप वाईट वाटे. आपले आता वय १४ ते १५ वर्षांचे आहे, या वयात आपणाला हे रोग आहेत. मग माझे पुढे कसे होणार? आपण आता या रोगातून बरे होणार नाही. हे विचार माझ्या मनात तेहा सतत येत.

ही माझी परिस्थिती चालू असतानाच आमच्या शेजारचे साईभक्त श्री. पुरुषोत्तम भाटले यांना, मुंबईचे साईभक्त सद्गुरु श्री. भाऊ डिचोलकर यांनी उदी दिली होती. त्यातलीच थोडीशी उदी भाटले यांनी मला दिली. ती उदी खाण्यास व कपाळास लावण्यास श्री. भाटले यांनी सांगितले. मी उदी सतत चालू ठेवली. तो काय आश्चर्य! माझा पहिला आजार ९५ % बरा झाला व दुसरा आजार १०० % बरा झाला. बाबांची उदी मी सतत आजपर्यंत चालू ठेवली आहे. डॉक्टरी उपचारही करून बरे न झालेले रोग, केवळ उदीने बरे झाले. यात मला आश्चर्यच वाटते.

त्याचप्रमाणे दुसरा अनुभव, १९८७ सालामध्ये माझ्या भावाला आला. तो असा की, माझ्या मागचा भाऊ कु. विकास हा वेचवीमुळे मुंबईला आजारी होता. जवळ जवळ सहा महिने या रोगावर डॉक्टरी उपचार केले. परंतु तात्पुरता गुण येऊन ती पुन्हा उद्भवे. ही वेचवी दोन्ही पायांना झाली होती. शेवटी तो डॉक्टर करून थकला व गावी आला. आमच्या घराच्या शेजारी एक छोटेसे साईबाबांचे मंदीर आहे. तिथे जाऊन बाबांना नवस केला आणि त्याला उदी खाण्यास व लावण्यास सांगितूले. नंतर त्याला डॉक्टरांकडे नेण्यात आले. तो काय चमत्कार! डॉक्टरांकडे दोन-तीन वेळा जाऊन आत्यावर त्याचा पाय पूर्णपणे बरा झाला. हा केवळ उदीचा चमत्कार.

तिसरा मला आलेला अनुभव तो तर धक्कादायकच आहे. २७ जून १९८७ रोजी मी सकाळी नदीलगत असलेल्या खाजणात खेकडे धरण्यासाठी गेलो होतो. खेकड्यांची बीळे मी शोधत शोधत जात असता, गढूळ पाणी असलेल्या एका बिळात मला खेकड्यासारखे काहीतरी दिसले. म्हणून मी खेकड्याचे बीळ समजून खणावयास लागलो. त्या बिळातील माती हात घालून काढावयास लागलो. ते बीळ जवळ जवळ तीन ते चार फूट खोल होते. शेवटी मी कंटाळलो, आणि ते बीळ सोडून मी चार ते पाच पावले पुढे गेलो. पुन्हा माझ्या मनात विचार आला की, तो खेकडा आता नव्हकी बिळातून बाहेर आला असेल. म्हणून मी तसेच मागे फिरलो व त्याच बिळाकडे गेलो. पाहतो तर काय! त्या बिळात एक सरपटणारा विषारी प्राणी होता. मला धक्काच बसला. जर त्याने मला दंश केला असता, तर मी खेकडा चावला, या समजूतीने गप्प राहिलो असतो, आणि पुढची माझी परिस्थिती वाईट झाली असती.

बिळात हात घालूनही त्याने मला मुळीच दंश केला नाही. ही केवळ साईची कृपादृष्टीच होय. मला यावरुन असे म्हणायचे आहे की, साई तारी, त्याला कोण मारी.

अशीच श्रीसाईबाबांची सर्व साईभक्तांवर सतत कृपादृष्टी असू द्या, हीच साई चरणी माझी विनंती आहे.

त्या साईमाऊलीला माझे कोटी कोटी प्रणाम!

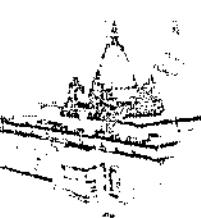
बाबांच्या उदीचा चमत्कार

श्री. हेमंत कवठेकर

१७८, देवास गेट,
उज्जैन-४५६ ००९, म.प्र.

सन १९८४ मध्यली ही घटना आहे. माझ्या डोक्याच्या मागल्या बाजूस एक मस झाले होते. मस एकाचे दोन, दोनाचे चार असे वाढत गेले. मी हैराण झालो. घरगुती औषधे केली पण काही गुण येईना. एके दिवशी मी डॉक्टरकडे (चर्म स्पेशलिस्ट) गेलो. त्यांनी मला पाहिले, तपासले व काही औषधे दिली. ती मी नियमित घेतली व डोक्याला लावली. असे मी सतत पाच-सहा महिने केले, परंतु काही विशेष फरक पडला नाही, त्रासून गेलो.

मी अधून मधून साईलीला अंक वाचत होतो. त्यातले आश्चर्य पाहून मला पण सद्बुद्धि झाली. एके दिवशी बाबांच्या फोटो समोर उभे राहून बाबांना प्रार्थना केली व त्यांची उदी नियमित थोडी तोंडात प्रसाद म्हणून घ्यावयाची व थोडी डोक्याला लावावयाची असे काही दिवस केले. आश्चर्य असे की, बाबांच्या उदीने सगळे डोक्याचे मस एकदम नाहीसे झाले. हा बाबांच्या उदीचा चमत्कार, मनाला शांतता वाटली.

दिव्यत्पाची जेथे प्रचिती

सौ. सुषमा श्रीकांत शिंदे
गोदरेज कॉलनी, विक्रोली.

‘दिव्यत्पाची जेथे प्रचिती, तेथे कर माझे जुळती’, प्रत्येक साईभक्ताला या उक्तीची पदोपदी प्रचिती येतच असते. या वर्षभरात बाबांच्या दिव्यत्पाचा मी अनुभव घेतला आहे, आणि प्रत्येक साईभक्ताला बाबांच्या दिव्य, भव्य शक्तीचा अनुभव दररोज येत असतो.

माझा मुलगा First Year Diploma in Electronic Engineering ला चांगल्या गुणांनी उत्तीर्ण झाला. एक ऑगस्टला तो रिझल्ट घेऊन घरी आला, तेहा एवढा आनंद झाला की, तो वर्णन करायला शब्दच अपुरे पडतील.

याचं कारण असं की, इंजिनियरिंगच्या परीक्षा असतात, त्या मे व जून मध्ये, माझ्या मुलाचा डोळा एकाएकी लाल झाला, तो नेमका एप्रिलच्या पहिल्या आठवड्यात, बघता बघता डोळ्याचं दुखणं फारच वाढलं. फॅमिली डॉक्टर झाले, स्पेशलिस्ट झाले, पण त्याच्या डोळ्याचा प्रकार फारच वेगळा. एकेकदा बरा असायचा तर पहाता पहाता सुजायचा, कधी वरची पापणी सुजायची तर कधी खालची पापणी सुजायची तर कधी कधी आतला पांढरा भाग सुजून काळ्या बुब्बुळावर यायचा. आम्ही तर पार घाबरून गेलो. मोठ्यातले मोठे डॉक्टर सांगत की, डोळ्याला काही इजा नाही व अपायही होणार नाही, परंतु आजार कमी होण्याचं लक्षण नाही. औषधे तर चालू होतीच. डॉक्टरांच्या सल्ल्यानुसार वेगवेगळ्या टेस्टस् झाल्या. प्रत्येक टेस्टच्या वेळी मी फक्त बाबांना आळवित असे. त्याप्रमाणे सगळे रिपोर्टस् एकदम संतोषजनक, पण निदान काही करता येत नव्हतं.

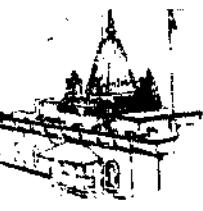
माझा मुलगा तर एकदम हादरूनच गेला होता, कारण त्याला दोन महिन्यांत हातात पुरत्तक घेता आलं नव्हतं. तो म्हणे, निदान परिक्षेच्या दिवसांत तरी माझा डोळा पूर्ण बरा होऊं दे. पण नाहीच. उलट गणिताच्या पेपरच्या दोन दिवस अगोदर रात्री तो, उजवा हात जबरदस्त दुखतोय असं म्हणत – म्हणत कसलं – रडत संबंध रात्रभर बसून होता. त्याच्या सोबत मी व माझे पती. नुसता अंथरुणावर पडला तर हातांत कळ मारते असं म्हणत रडत उठायचा व बसून रहायचा. दुसरा दिवस रविवार, डोकं भयंकर दुखे म्हणून हाझोपून व त्याचा मित्र गणिताचा पेपर सोमवारी म्हणून गणित करीत याच्या शोजारी बसलेला. याला काही मदत करावी म्हणून. तर हा डोकं गच्च पकडून झोपलेला. दुसऱ्या दिवशी मी त्याला जबरदस्तीनं पेपर द्यायला पाठवलं. म्हटलं, बाबांचं नाव घे, त्यांची उदी घे व त्रूजा. मी या दोन महिन्यांत त्याला सतत उदी लावत असे व पाण्यातून देत असे. तसंच संकट निवारण छावं म्हणून “साईचरित्रातील” १५ व्या अध्यायाचं वाचन करीत असे. असं २१ दिवस, दिवसांतून ५ वेळा वाचन करीत असे. तसंच बाबांना साकडं घालून बिना जेवणाचे ११ गुरुवार सुरु केले नि इतर नवस आणि उपाय चालूच होते.

ग्रहमान एवढे वाईट की, दुसरा केमिरट्रीचा पेपर, हा रात्री जेवून झोपला, डॉळा साधारण सुजलेला होताच, मी सुद्धा संकष्टीचा उपवास सोडला व विवंचनेतच झोपले. राकाळी हा नेहमीप्रमाणे उठला तर डॉळा भलताच सुजलेला, लगेच डॉक्टरांकडे नेऊन औषध आणलं, हा आपला संपूर्ण दिवस झोपूनच, अन डॉळा तसाच सुजलेला, दुसऱ्या दिवशी पेपर, तो तर परिक्षेला जायलाच तयार होईना, तो सारखा म्हणे की, या विषयाचा सखोल अभ्यास करावा लागतो, यापूर्वी तर माझा अभ्यास झाला नाहीच पण आता परिक्षेच्या दिवशीसुद्धा मी काहीच अभ्यास करू शकलो नाही, तेव्हा मी या पेपरला जाणार नाही, डॉक्टरांकडून मेडिकल सर्टिफिकेट घेऊन मी भिन्नाबरोबर पाठवून देतो, त्याचे हे शब्द ऐकून मी तर पार खचले, तशीच बाबांजवळ येऊन खूप रडले, म्हटलं, “बाबा, या एका पेपरसाठी त्याचं एक वर्ष फुकट जाईल, तुम्हीच त्याला सुबुद्धी द्या, मी परिक्षेला जातो, असं त्याला म्हणू द्या, तोच शुभशकून समजेन मी,” मी त्याला म्हटलं, “बेटा, बाबांच्या तसाबिरीसमोर उभा रहा व हा पेपर तुम्हीच लिहा, असं सांग, त तुझ्या पाठीशी आहेत तेव्हा तुला शक्य होईल तेवढी नजर फिरवून घे पुस्तकावर, तुला इच्छा झाली तरच तू परिक्षेला जा, एका पेपरसाठी तुझं एक वर्ष फुकट जाईल, एवढ्या कठीण परिस्थितीत तू सगळे इतर पेपर्स दिलेस, नंतर उगाच पश्चात्ताप करावा लागेल.” एवढं बोलून मी रवर्यंपाकाला लागले, लगेच त्याने बाबांना नमस्कार केला व तो पुस्तक व नौटस् चाळत बसला, तासा दीड तासात त्याचा मित्र आला, मेडीकल सर्टिफिकेट न्यायला, ताडकन माझा मुलगा उठला नि म्हणाला, “आई, मला जेवायला वाढ, मी परिक्षेला जातो.” नि त्याच अवरथेत तो परिक्षेसाठी निघून गेला.

माझे मिस्टर दुपारी जेवायला आले, तेव्हा त्यांना हे समजलावर खूपच आनंद झाला, ते ऑफीसला निघून गेले व मी १५ वा अध्याय ५ वेळा वाघून काढला, माझा मुलगा संध्याकाळी घरी आला, तोच मुळी आनंदात, “बरं झालं आई, पेपरला गेलो ते, पेपर छान गेला.” हे त्याचे शब्द ऐकले आणि धन्य वाटलं, १७ मे ते २ जूनपर्यंत त्याची परीक्षा होती, बाबांच्या कृपेमुळेच एवढ्या कठीण परिस्थितीत तो परिक्षेला बसू शकला, मी, माझे यजमान व माझा मुलगा यांनी हे एवढा मनस्ताप देणारे दोन महिने काढले, परंतु बाबांची कृपा असत्यामुळेच आज हा आनंदाचा दिवस आम्हाला दिसू शकला.

विशेष म्हणजे पहिल्या दिवशी Eye Specialistकडे जायला हे व माझा मुलगा बाहेर पडले तर हातात साईलीलेचा अंक पोरटमनने दिला, माझा मुलगाही श्रद्धाळू आहे, तो अंक घेऊन नमस्कार करूनच तो बाहेर पडला, पहिल्या पेपरच्या दिवशी देखील तसाच साईलीलेचा अंक १७ मेला घरी आला, मी म्हटलं, “बघ सुजू, तुला आशीर्वाद द्यायला बाबाच धावून आलेत,” त्यानेही मनोभावे नमस्कार केला नि परिक्षेसाठी बाहेर पडला.

अशी ही कृपासिंधू साईमाझली आमच्या हाकेला क्षणोक्षणी धावून येते, अशीच मायेची पांखर तिने आमच्या आणि इतर असंख्य साईभक्तांच्या घरावर घालावी, हीच तिच्या चरणी नम प्रार्थना.

जळत्या अग्नीतून बाबांनी वाचविले

सौ. शोभा धनंजय मगर
मु.-सावळे, पो.-रसायनी, ता.-पनवेल,
जिल्हा-रायगड.

मी शाळेत जात होते तेव्हा पासून माझी साईबाबांवर भक्ती होती. माझ्यावर कोणताही प्रसंग आला की, मी लगेच साईबाबांची मनोभावे प्रार्थना करत असे. माझ्या प्रसंगाला बाबा नेहमी तोड देत असत.

माझे शिक्षण पूर्ण होताच, लवकरच साईबाबांची भक्ती करणाऱ्या कुटुंबात माझे लग्न ठरले. साईबाबांच्या कृपेमुळे मला माझ्या मनासारखा पती मिळला. लग्न सुखरूप, आनंदात पार पडले. लग्न होताच, बाबांचे आशीर्वाद घेण्यासाठी, आम्ही दोघेही प्रथम कुठेही न जाता, शिर्डीला गेलो. मनसोक्त बाबांची प्रार्थना करून, बाबांनी आम्हाला साक्षात् आशीर्वाद दिले. बाबांचे हे आशीर्वाद आम्हा दोघांना खूप आनंदात लाभले. असो.....

एक भयानक अनुभव असा की, त्या दिवशीचा वार गुरुवार होता, मी सकाळी लवकरच उठले. आंघोळ करण्यासाठी स्टोक्हवर पाणी ठेवले. तेवढ्यात माझे लक्ष जवळ असलेल्या खिडकीतून बाहेर गेले व त्याच अवस्थेत स्टोक्ह जवळ उभी राहून कोणत्यातरी विचारात मग्न झाले होते. मला काहीच भान राहिले नाही. तेवढ्यात मला गरम गरम वाफ अशी जाणवली, लगेच विचारांतून शुद्धीवर आले. पहाते तर माझ्या साडीने पेट घेतला होता. साडीच्या निन्या पेटत चाललेल्या होत्या. हा जाळ जवळ जवळ कंबरे पर्यंत पेटत आला होता. हे पाहून मला काहीच सुचले नाही. मी उलट साडी विझवायची सोडून साडीचा पदर हातात धरून ठेवला. तो पर्यंत जाळ पदरापर्यंत आला होता. जाळ नुसता जोरजोराने जास्तच भडकत चालला होता. तेवढ्यात आंघोळ करत असलेल्या माझ्या भावाचे लक्ष पेटत्या जाळाकडे गेले. तरी सुद्धा मला काहीच सुचत नव्हते, तो एकदम ओरडला, 'ताई, हे काय?' परंतु त्याला देखील मला विझविण्याचा प्रयत्न सुचला नाही. इतक्यात चहा घेत असलेल्या माझ्या जाऊबाईना साईबाबांनी बुद्धी दिली. पटकन येऊन स्वतःचा विचार न करता माझ्या साडीचा भाग त्या भराभर दोन्ही हातांनी चोकू लागल्या. माझी आग त्यांनी स्वतःच्या हातांनी विझविली. मला वाटले की, त्यांचे हात बरेच भाजले असतील व त्यांच्या दोन्ही हातांना फोड आले असतील. परंतु सर्व उलटच झाले. त्यांच्या हातांना थोडी देखील इजा झाली नाही की हात भाजले नाहीत.

एक विशेष सांगायचे म्हणजे, माझी साडी जवळ जवळ अर्धी जळून खाक झाली होती. परंतु साडीच्या खाली असणाऱ्या परकरला थोडे देखील छिद्र नाही, की कुठलाही। जळलेल्याचा डाग नाही. माझ्या पोटात वाढणाऱ्या बाळाला व मला जरा देखील आगीचा धक्का बसला नाही, की जाणवले नाही. मी माझ्या मनात विचार करू लागले की, आज आपल्याला भाजले असते तर? आपल्या बाळाला आगीचा धक्का

बसला असता तर? आपण काय केले असते? जसं काही, मी आज बाबांच्या कृपेने स्वर्गातून खालीच उतरले आहे. तेवढ्यात समोर बसलेल्या बाबांच्या मूर्तीकडे माझे लक्ष गेले. ती मूर्ती जणू काही मला सांगत होती की, मुली, तू घाबरु नकोस. मी जिवंत आहे. जरी मी हे माझे शरीर टाकून गेलो असलो, तरीसुद्धा मी माझ्या भक्तांसाठी कुठल्याही प्रसंगाला धावून येईन. माझे लक्ष तसेच त्या मूर्तीकडे रिथरावून माझे हृदय भरून आले. माझ्या डोळ्यांतून आनंदाच्या लहरी भरून आणणाऱ्या गंगा यमुना वाहू लागल्या.

असे हे भक्तांच्या प्रसंगाला तोड देणाऱ्या माझ्या बाबांना माझे व माझ्या कुटुंबाचे साष्टांग नमरकार असोत. अशीच कृपा, बाबा, तुमची आमच्यावर तसेच सर्वावर असू घावी.

श्री. राजन अनंत शिंदे
३१८६, टिळक आळ्या,
रत्नागिरी.

दिनांक २४ जुलै १९८३, म्हणजेच गुरुपौर्णिमेच्या शुभमुहूर्तविर. रत्नागिरी येथे एका साईमंडळाची श्री विठ्ठल मंदीरा समोरील फाळके यांच्या इमारतीत स्थापना करण्यात आली असून, त्याठिकाणी साईबाबांची संगमरवरी मूर्ती तसेच साईबाबांच्या निरनिराळ्या तसबीरी व पादुका पूजेसाठी व दर्शनासाठी ठेवण्यात आलेल्या आहेत. तेथे दर गुरुवारी साईभक्त एकत्र येवून साईबाबांवर आधारित भजने तसेच आरत्या व जप करतात. त्यानंतर उपस्थित सर्व साईभक्तांना प्रसादाचे वाटप केले जाते. असा हा साईमंडळातील भक्तांचा दर गुरुवारचा नित्यक्रम आहे. शिरडी येथे ज्याप्रमाणे प्रतीवर्षी रामनवमी, गुरुपौर्णिमा व दसरा हे तीन उत्सव थाटात व उत्साहात साजरे केले जातात, त्याचप्रमाणे रत्नागिरी येथेही प्रतीवर्षी साईमंडळातर्फ श्री विठ्ठल मंदीरात वरील उत्सव मोठ्या थाटात व उत्साहात साजरे केले जातात. त्यावेळी श्री साईनारायणाची पूजा, भजने व किर्तन इ. निरनिराळ्या प्रकारचे कार्यक्रम आयोजित केले जातात. उत्सवाला भरपूर लोक येवून साईबाबांचे दर्शन घेतात. साईमंडळातील सर्व भक्त या कार्यक्रमाला चांगल्या प्रकारे सहकार्य करून उत्सव आनंदात पार पाडण्यास मदत करतात. अर्थात साईबाबांच्याच कृपेने आजपर्यंत साईमंडळाने आयोजित केलेले सर्व उत्सव उत्साहात व आनंदात पार पडत आले. आहेत.

मी सुद्धा साईमंडळातील एक साईभक्त असून रत्नागिरी येथे नोकरीला असताना दर गुरुवारी न चुकता साईमंडळात जावून साईबाबांचे दर्शन घेत असे. मला भजनाची फार आवड असल्याने मी साईबाबांवर आधारित असे एखादे भजन साईमंडळात

म्हणत असे. त्यामुळे मला मानसिक समाधानाचा आनंद मिळत असे. सध्या मी वेगुर्ला येथे नोकरीला असल्याने मला साईमंडळात जावून भजन म्हणण्याचा आनंद मिळू शकत नाही. दर गुरुवारी मला साईमंडळातील साईबाबांची सुंदर तेजस्वी मूर्ती डोळ्यासमोर दिसते. तेथील साईभक्तांची आठवण येते. तसेच भजनांचे, जपाचे व आरत्यांचे स्वर माझ्या कानावर पडतात व वाईट वाटते. मी गुरुवारी माझ्या खोलीत साईबाबांच्या तसेबीरीची पूजा करून साईबाबांच्या आरत्या म्हणतो व आपण रत्नागिरी येथे साईमंडळातच आहोत, असे समजून माझ्या मनाचे समाधान करतो. गुरुवार उजाडला की, रत्नागिरी येथे साईमंडळात जावून एखादे भजन म्हणून साईबाबांची सेवा करण्याची इच्छा निर्माण होते.

अशाच एका गुरुवारी म्हणजेच दिनाक १२ फेब्रुवारी १९८७ रोजी माझ्या मनामध्ये रत्नागिरी येथे साईमंडळात साईबाबांच्या दर्शनासाठी जावून एखादे भजन म्हणावयाची तीव्र इच्छा निर्माण झाली. म्हणून मी पुढील एक दिवसाची रजा घेवून कार्यालयातून वरिष्ठांच्या परवानगीने रत्नागिरी येथे जाण्यासाठी निघालो. त्यादिवशी दुपारी अडीच वाजता नियमित सुटणाऱ्या वेगुर्ला-कुडाळ या गाडीने कुडाळ येथे जावून पुढे कुडाळमधून पणजी-रत्नागिरी या गाडीने जावयाचे मी ठरविले. परंतु अडीच वाजता सुटणारी गाडी सुटलीच नाही. त्यामुळे ठरविलेला कार्यक्रम बारगळ्णार, असे मला वाटू लागले व आता आपण काही साईमंडळात योग्यवेळी उपस्थित राहू शकत नाही, याबद्दल मनाची खात्री झाली. तरी पण साईबाबांची प्रार्थना करून त्यांना कोणत्याही परिस्थितीत मला साईमंडळात घेवून चला, असे मनातच सांगितले. त्याप्रमाणे मी चारच्या आरोदा-परळ या वेगुर्ला येथून जाणाऱ्या गाडीत बसलो. त्या गाडीच्या ढायव्हरने गाडी अतिशय वेगाने पळविली, त्यामुळे मी रात्रौ ९-०० च्या दरम्यान हातखंबा येथे उतरलो. अर्थात एस.टी. च्या ढायव्हरला गाडी वेगात पळविण्याबाबत साईबाबांचीच आज्ञा असावी, असे वाटले. त्यानंतर मला हातखंबा येथे रत्नागिरीकडे जाणारी एक रिक्षा मिळाली. त्या रिक्षावर पुढील बाजूस साईबाबांचे चित्र होते. म्हणजेच साईबाबा माझ्या सोबत होतेच. त्या रिक्षाने मी रत्नागिरी येथे रात्रौ ९-३० च्या दरम्यान पोहोचलो. प्रथम घरी न जाता मी मंडळात जावून साईबाबांचे दर्शन घेवून त्यांचे मनःपूर्वक आभार मानले. साईमंडळामध्ये भजनाचां कार्यक्रम नुकताच चालू झालेला होता. मला भजन म्हणावयाची संधी मिळाली. मी जी इच्छा मनात बाळगून त्या ठिकाणी गेलो होतो, ती इच्छा साईबाबांच्या कृपेने पूर्ण झाली होती. त्यामुळे मला फार आनंद झाला.

जो साईबाबांवर पूर्ण भरवसा किंवा विश्वास ठेवतो त्याचा साईबाबा नेहमी उद्धार करतात, याबाबत वादच नाही. कारण मी सुद्धा साईबाबांवर पूर्ण भरवसा व विश्वास ठेवूनच प्रवासाला सुरुवात केली होती.

श्रीसाईबाबांच्या पादुका लाभत्या

श्री. अनिल द. सोळांकुरकर

(लघुलेखक)

३२०८/ए, राजोपाध्ये लेन,
कोल्हापूर-४१६ ००२.

आमचे कै. आजोबा (सौ. आईचे वडील) श्रीसाईभक्त होते, त्यांच्यामुळे आम्ही सर्व श्रीसाईभक्त झालो.

कै. आजोबा बांदा येथे रहात होते. त्यांच्याशोजारी एक शोणवी ब्राह्मण रहात होते. ते त्यांच्या एका मित्राबरोबर शिरडीस गेले होते. त्यांनी श्रीसाईबाबांचे दर्शन वगैरे घेतले. परत येताना शिरडीचे काहीतरी घ्यावे, असे त्यांच्या मनात आले. त्यांनी इकडे तिकडे फिरुन काही वस्तू पाहिल्या. त्यात त्यांना श्रीबाबांच्या चांदीच्या लहानशा पादुका (चांदीच्या पत्र्यावरील पावलांचे ठसे) चांगल्या वाटल्या. त्या त्यांनी घेतल्या व बांधास परत आले.

बांधास परत आल्यावर, त्या श्रीबाबांच्या पादुकांचे काय करावे, याचा ते विचार करु लागले. त्या पूजेत ठेवाव्या की नको, असा त्यांना प्रश्न पडला. कारण त्यांच्या देव्हान्यात श्रीबाबांची तसबीर वगैरे काही नव्हते, तेहा आपल्या घरात त्या पादुकांची पूजा केलेली चालेल की नाही, अशा तन्हेने त्यांचे मन साशंक झाले. अशा विचारात असताना त्यांना आमच्या आजोबांची आठवण झाली. त्यांना त्या पादुका दिल्या. तर, ते चांगले श्रीसाईभक्त असल्याने, पादुकांची योग्य तन्हेने पूजा होईल, अशी त्यांची खात्री झाली.

वरीलप्रमाणे विचार झाल्यावर, दुसऱ्या दिवशी सकाळी त्या गृहस्थांनी त्या पादुका आजोबांच्या घरी आणल्या. त्यावेळी आजोबा पूजा करीत होते. तेहा, त्यांच्याशी बोलले तर पूजेमध्ये व्यत्यय येईल, म्हणून त्या गृहस्थांनी त्या पादुका न बोलता पूजेच्या चौरंगावर ठेवल्या व ते निघून गेले.

अशा तन्हेने त्या श्रीबाबांच्या पादुका लाभत्यावर आजोबांना अतिशय आनंद झाला. (आजोबांना शिरडीस कधीच जायला मिळाले नाही.) आजोबांनी त्या पादुका ठेवण्यासाठी चांदीचा लहानसा चौरंग केला. (आजोबा व्यवसायाने सोनारच होते.) त्यावर श्रीबाबांचे नाव लिहिले. अभिषेकाचे तीर्थ पात्रात पडण्यासाठी योग्य आकाराचा (निमुळता) भाग जोडला व त्या पादुकांच्या अभिषेकाला सुरुवात केली. हा अभिषेक पुढे आमच्या वडिलांनी चालू ठेवला आहे.

अशा तन्हेने श्रीबाबांच्याच कृपेने, त्यांच्या पादुका आम्हाला लाभत्या. त्या पादुकांना अभिषेक करताना, श्रीबाबा आम्हा सर्वांची मने प्रसन्न करतात व आमच्यावर सदैव कृपा करतात.

मला आलेले साई कृपेचे दोन अनुभव

— श्री. अंजनीकुमार जौशी
४/९, आई.एस.एम., धनबाद,
— ८२६००४.

दोन वर्षांपूर्वी आमच्या सौभाग्यवती आईचे ट्युमरचे ऑपरेशन क्हायचे होते. डॉक्टरांनी सांगितले होते की, ऑफरेशनच्यावेळी रक्त लागेल. पण ए निरेटीक्हाचा रक्त गट असत्यामुळे कुठेही रक्त सापडत नव्हते. आम्ही सर्व खूपच घावरत्से होतो. काय करावे तेच सुचेनाही शेवटी सर्वकाही बाबांवर सोपविले. आणि काय आश्चर्य! ऑपरेशन सुखरुप पार पडले, रक्त देखील लागले नाही. ही सर्व बाबांची कृपा.

दुसरा अनुभव असा की, मला बी.एस.सी. नंतर इंजिनियरीगसाठी प्रवेश घ्यायची इच्छा होती. याच दरम्यान माझ्या वाचनामध्ये 'साईलीला' हे पुस्तक आले. त्या पुस्तकामध्ये साईभक्तांना आलेले अनुभव वाचून मी सुद्धा बाबांकडे साकडे घातले की, बाबा, माझ्या मनात एक इच्छा आहे, मला एम.एस.सी. (टेक.)मध्ये या वर्षी प्रवेश मिळू दे. पूर्व बाबांनी माझी हाक ऐकली आणि माझी इच्छा पूर्ण झाली. साईबाबांची कृपा अशीच सर्व साईभक्तांवर सदोदित राहो, हीच श्री साईचरणी प्रार्थना.

★☆★☆★☆★☆★☆

ॐ साईराम

रजनी सि. लिंगायत
२/४७, प्रगती हौ. सोसायटी,
एस.जी. बर्वे रोड, चेंबूर,
मुंबई-४०० ०७९.

मी एक वीस वर्षांची मुलगी आहे. आमच्या घरात सर्व साईबाबांना मानतात. मी लहानपणापासूनच आजारी आहे. म्हणजेच ४ वर्षांपासूनच मला हा त्रास सुरु झाला. नाही अंगात स्वरूप काळी आहे. त्यामुळे मला दरवर्षी १ किंवा २ रक्ताच्या बाटत्या निरत्या लागत. या आजारामुळे माझे शिक्षण फक्त दहावी पर्यंत झाले आहे. मी जेव्हा दहावीत होते, तेव्हा फक्त शाळा सुरु झाल्यापासून, शाळेत फक्त ३ महिनेचे गेले. त्यानंतर ८ दिवस तापाने आजारी पडले. ताप काही उतरत नव्हता. मी खूपच काळजीत पडले. शाळा बुडाली आणि त्यातून दहावीचे वर्ष. त्यावेळेस मी खूप फिक्कट पडले. जेव्हा डॉ. नी माझे रक्त तपासले, तेव्हा फक्त ३ % रक्त अंगात होते. डॉ. नी मला अँडमिट व्हायला सांगितले. परंतु माझ्या गुपची रक्ताची बाटली नव्हती. रक्ताची बाटली मिळायला वेळ लागला. आता करणार काय? माझे कंबरेपासून दोन्ही पाय कामातून गेले. आई खूप काळजीत पडली. बाबांचा धावा करायला लागली. बाबांची तिने खूप पूजा केली, बाबांनी ती पूजा स्वीकारली. मला तर है काहीच माहीत

नक्ते. डॉ. नी रक्ताची बाटली मला लावली. आईने रात्रभर जागून बाबांचा धावा केला, आणि सकाळी उटून बघते तर मी अगदी ठणठणीत. माझे पाय एकदम चांगले झाले होते, मी आरामात फिरत होते. आता तर मला पाच वर्ष झाली, काही त्रास नाही. खरंच बाबांची केवढी कृपा आहे माझ्यावर! त्यांनी मला जन्म दिला, तेव मला तारणारे आहेत. त्यांच्याशिवाय काहीच होऊ शकत नाही. परंतु माझ्या पायाला एक छोटीशी जखम झाली आहे. ती बरी होत नाही. ती जखमही बाबा भरून काढतील, अशी मी बाबाना विनंती करते. बाबांची मी लहानपणापासून पूजा करते. बाबा माझा पाय जरुर बरा करतील.

आता बाबाना एकच प्रार्थना की, त्यांनी आम्हा सर्वांना सुखी ठेवावे व सर्व देशवासियांना त्यांनी आशीर्वाद द्यावा व सन्मार्गी लावावे.

असता पाठीशी साई माझली
पळेल दूर दुखाची सावली.

आश्चर्यजनक अनुभव

श्री. राजेश खुरस्तुले
साळीवाडा, पैठण, जि.-औरंगाबाद.

‘श्रीसाई’ ह्या नावातच खूप महान शक्ति आहे. आपण हा मंत्र पुकाराल तर नक्कीच बाबा आपल्यासाठी धावून येतील. साईकृपादृष्टी इतकी सोजवळ आहे की, बाबा कृपादृष्टीचे छत्र आपल्यावर धरून आपले संकट दूर करतात. साईबाबांच्या भावना इतक्या ज्ञानार्जक आहेत की, कोणत्याही साईभक्तास त्या भारावून टाकतात. फक्त श्रद्धा, सबुरी हा विशाल मंत्र पाळायला हवा. एकदा मी बाजारातून साईबाबांचा एक सुंदर रंगीत फोटो आणला व आमच्या बैठकीच्या खोलीत लावला. पावसाळ्याचे दिवस होते. आमच्या बैठकीच्या खोलीच्या वर एक उघडे धारे आहे.

एके दिवशी आम्ही सगळे लग्नानिमित्त एका ठिकाणी घराला कुलूप लावून गेली होतो. लग्न लागल्यावर मी विचार केला की, आपण ह्या पावसातच घरी परतावे. पाऊस चांगलाच होता. मी एकटाच घरी परतलो. कुलूप उघडले आणि घरात प्रवेश केला. तो काय, सान्या घरात पावसाचे पाणीच पाणी झाले होते. मी वर बघितले, धारे उघंडेच होते. थेंब थेंब पाणी त्या धान्यातून घराच्या फरशीकडे येत होते. आणि एकदम भिंतीवर लक्ष गेले. साईबाबांचा फोटो तेथे नक्ता. तो कुठे गेला? मी माझा मलाच प्रश्न केला. खाली बघितले. साईबाबांचा तो (कागदी) फोटो खाली पाण्यात पडला होता. मला खूप वाईट वाटले. इतका चांगला साईबाबांचा फोटो त्या घाण पाण्यात येऊन बसला होता. तो कागद इतका पातळ होता की, पाण्याचा एखादा जरी थेंब पडला तरी, फोटो खराब होण्याची शक्यता होती.

मी तो फोटो पाण्यातून उचलला आणि काय आश्चर्य! फोटो एकदम चांगला आणि स्वच्छ होता. अगदी पहिल्या पेक्षाही स्पष्ट दिसत होता. एवढ्याशया थेंबाने खराब

होणारा फोटो एवढा चांगला कसा काय? या प्रश्नाने मी भारावून गेलो होतो.

साईबाबांनी मला हा अनुभव देऊन माझी भक्ती आणखी वाढविली होती. तो कागदी फोटो भिंतीवर चांगल्या चांभारी खिळ्याने घट्ट ठोकला होता. वाराही काही जोरात नव्हता, मग तो फोटो पाण्यात कसा? तोही इतका चांगला. दुसरे आश्चर्य! एवढ्या उघड्या पावसात मला घरी परतायची बुद्धी कशी झाली? एकूण सारेच चमत्कारीक नाही का!

। धन्य धन्य ती साई माऊली ।

ঁঁঁঁঁ ঁঁঁঁ

बाबांच्या कृपेने संकटातून वाचविले

— श्री. वि. बा. वडनेरे

सरस्वती निवास, एन ६/के ६,
सिडको, नाशिक-४२२ ००९.

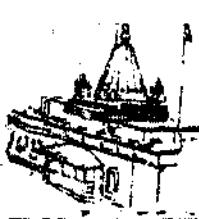
गेल्या कित्येक वर्षापासून आमचे संपूर्ण कुटुंब साईबाबांची सेवा करीत आहे. गेल्या दहा वर्षा पासून मी मध्यपूर्वच्या देशांत नोकरी करीत आहे. ज्या ज्या वेळी माझे तिकीट ओके होऊन मला दिल्लीला (पालम) जावे लागे, त्या त्या वेळी मी बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेतल्या शिवाय रहात नसे. तसे बाबांनी मला अनेक महा संकटातून वाचाविले आहे. १९८३च्या २७ डिसेंबरला ब्रिटिश एअर वेजच्या विमानाने पालमहून मी बगदाद (इराकला) जाणार होतो. हे विमान दिल्ली (पालम)हून निघून शार्जा येथे एक तास थांबणार होते. मी माझा पासपोर्ट, तिकीट, प्रवासखर्चासाठी लागणारे २५ डॉलर एका छोट्या पर्समध्ये ठेवले होते. ती पर्स शार्जा विमानतळ येण्याच्या आधी माझ्याकडून हरवली. मी सर्वत्र शोधाशोध सुरु केली. माझ्या शेजारच्या सीटवर बसलेल्या इजिप्शियनलाही विचारले पण शोध लागला नाही. माझ्या सर्वांगाला दरदरुन घाम फुटला. माझ्यावर पुढे किती बिकट प्रसंग कोसळतील, ह्या जाणिवेनेच माझ्या अंगाला कंप सुटला. आता माझ्या हाती काही नव्हते. मी मनोमन बाबांची प्रार्थना केली. खूप प्रार्थनेनंतर बाबांनी माझ्या मनात एक विचार सुचवला की, कॅप्टनला भेटावे. मी कॅप्टनला सर्वकाही सांगितले. बाबांनी त्या कॅप्टनच्या अंतकरणात स्नेह जागृत केला. कॅप्टनसाहेबांनी मला धीर दिला व सांगितले की, काळजी करू नका, पर्स कुठे जाणार नाही, मी तपास करतो. नंतर त्यांनी सर्व सफाई कामगारांना बोलाविले व पर्सबद्दल चौकशी केली. बाबांच्या कृपेने माझी पर्स मला परत मिळाली. मला इतका आनंद झाला की पुढे बगदादला न जाता सरळ शिरडी येथे जावून बाबांच्या समाधीला कडकडून भेटाये! केवळ बाबांच्या कृपेमुळे मी संकटातून वाचलो! नंतर बगदादला पोहचल्यावर बाबा माझ्याकर्हेबरच आहेत, अशी अनुभूती होऊ लागली! बाबांच्या सेवेत माझे आयुष्य जरी अर्पण केले तरी त्यांचे उपकार फिटणार नाहीत!!!

विघ्नहर्ता साई

- श्री. विलास म. गायकवाड

बंद रोड, रत्नागिरी.

२४-४-८५ रोजीचा भाजे मुलीचे लग्नाचे वेळ्या प्रसंग. लग्न मुहूर्त सकाळी ११ चा होता. त्याच दिवशी सकाळी ६.३० वा. ज्या टेम्पोमधून पूर्वी ठरवलेले बॅण्डवाले येणार होते, तो टेम्पोवाला आला व म्हणाला, बॅण्डवाले येणार होते, पण ते परगावी गेल्याने, त्यांची वाट पाहून रिकामा टेम्पो घेवून आलो आहे. ऐनवेळी तुमची गैरसोय होवू नये, म्हणून सांगण्यास आलो. तुमचे तुम्ही दुसऱ्या बॅण्डची व्यवस्था पहा. लग्नसराईचे दिवस. एका तासात कोटून दुसरा बॅण्ड मिळणार? वरपक्षाकडील लोकांची येण्याची वेळ झाली होती. बॅण्डशिवाय नवरा मुलगा कसा आणायचा? बॅण्डशिवाय लग्न कसे करायचे? हाच प्रश्न सर्वांना पडला. मध्यस्थी गृहस्थ म्हणाले, बॅण्डशिवाय नवरा मुलगा येणारच नाही, कशाला परगावचा बॅण्ड ठरवला? मला काहीच सुचेना. आता पर्यंत सर्व लग्नाची जबाबदारी मलाच करावी लागल्याने मी वैतागून गेलो होतो. मीच मुख्य असल्याने सर्व जबाबदारी मला पार पाडावी लागत होती. त्यातच हा अचानक बॅण्डचा प्रश्न? मार्ग सुचेना. बाबांच्या कृपेने आतापर्यंत सर्व लग्नाचे कार्य सुरक्षित पार पडत आले, आणि ऐनवेळीच ही बॅण्डची अडचण का आली? सर्व नातेवाईक माझ्याकडे पाहून, पुढे काय करायचे? हे विचारून, दुसरा बॅण्ड मिळणे कठीण आहे, कोणासतरी पाठवून चौकशी करावयाची काय, वगैरे प्रश्न विचारून माझ्या तापलेल्या डोक्यास पुन्हा तापवू लागले. मी बाबांचे डोळे झाकून स्मरण केले व त्यांनाच वरील सर्व अडचणी सांगून, मार्ग तुम्हीच काढावा. बाबांच्या जिवावरच हे शुभकार्य ठरवले आहे, ते त्यांनीच पार पाडावे. नातेवाईकांना सांगितले. मी दुसरा बॅण्ड मुळीच पहाणार नाही, काय व्हायचे ते होवू दे. माझी जी इज्जत ती बाबांची आहे. बाबांनीच कोणत्याही रूपाने यावे, ही बाब निभावून न्यावी. मी सर्व बाबांच्यावर सोपविले आहे, व शांत बसलो. पण काय आश्चर्य! १५ मिनिटांतच बॅण्डवाले दुसऱ्या टेम्पोतून हजर झाले. आल्याबरोबर बॅण्डवाल्यांनी ड्रेस बदलून कामास सुरुवात केली. तो पर्यंत वरपक्षाकडील लोकही आले. त्या सर्वांना वाजत मिरवणुकीने कार्यालयात घेवून बॅण्डवाले आले. थोड्या वेळाने बॅण्डवाल्यांमधील प्रमुख व्यक्ती मला सांगू लागली, आम्हा (बॅण्डवाले) परगावहून पूर्वीचे काम आटोपून जागेवर उशीरा आल्याने तुमचा ठरलेला पहिला टेम्पो बॅण्डवाल्यांची वाट पाहून निघून गेला. त्यामुळे कोल्हापूरला येण्यास दुसरे वाहनच मिळाले नाही. बॅण्डपथकात १५ ते २० व्यक्ती असल्याने व त्यावेळी इतक्या सकाळी एस.टी. बस व इतर वाहन उपलब्ध नसल्याने सर्व बॅण्डवाले हताश होवून रस्त्यावरच बसले होते. तो पर्यंत एक रिकामा दुसरा टेम्पो आला व जेथे बॅण्डवाले थांबले होते, तेथेच थांबला. म्हणाला, तुम्हाला कोल्हापूरला यायचे आहे का, बॅण्डवाले त्या टेम्पोने कोल्हापूरला हजर झाले व जे पैसे दिले तेवढेच भाडे घेऊन टेम्पोवाला निघूनही गेला. बॅण्डवाल्यांचा समज असा झाला होता की, आम्हीच परत

पुन्हा दुसरा रिकामा टेस्पो पाठवून त्यांना घेवून आलो. बॅण्डवाले वेळेत आल्याने पूर्व नियोजित सर्व कार्यक्रम पार पडले, पण माझ्या मनात विचारांचे काहूर उठले की, हा दुसरा टेस्पो कोणी पाठवला. बाबांच्या शिवाय इतर कोण दुसरे असणार, भक्तांची अडचण बाबाच जाणणार.

दुसरा अनुभव असा की, वेतन पडताळणी पथक मुंबईहून रेल्वेगिरीत आले होते. त्यांनी आमच्या कार्यालयातील सर्वांची सेवा पुस्तके पडताळून पाहिली. माझे १९७६ मध्ये निरीक्षक व अधिक्षक श्रेणी मधील वेतन निश्चित झालेले नव्हते. ते ताबडतोब करून घेण्यास सुचना केली. आमचे ऑफीस नवीनच येथे सुरु झाल्याने वेतन निश्चित करण्याचे तांत्रिक नियम कोणासही माहीत नव्हते. हे काम थोडे किचकट डोकेदुखीचे असल्याने आमच्या माहितीतील इतर कोणीही सदर काम पुरे करून देण्यास तयार होईनात. कारण १९६६ पासून पूर्वीच्या सर्व श्रेणीतील पगार प्रथम निश्चित करणे आवश्यक होते. वेतन पडताळणी पथकाचा कॅम्प फक्त दोन दिवस शिल्लक होता. त्यांनी सर्व पूर्तता या मुदतीत करून न दिल्यास सेवापुस्तक घेवून मुंबईस यावे लागेल, असे सांगितल्याने काहीच सुचत नव्हते. काहीतरी मार्ग काढणे जरुरीचे होते. त्यामुळे साईबाबांना या तांत्रिक बाबतीत कसे संकट घालायचे. बाबांना हे वेतन निश्चितचे नियम कसे समजणार हा ही बालीश विचार माझ्या मनात येवून गेला. माझ्याच मनाची मला कीव आली. बाबा म्हणजे अवघे झानाचे भांडार. त्यांना या जगात अशाक्य असे काय असणार, म्हणून बाबांच्यावर सर्व सोपवून मी त्या दिवशी निर्धारित राहिलो. दुसऱ्या दिवशी वेतन पथकाच्या लोकांना हे काम तूर्त पूर्ण करू शकत नाही असे सांगण्याच्या हेतूने, मी नाराज होवून, त्यांना भेटण्यास निघालो. पण वाटेतच ट्रेझरीतील एक हेडअकौटटच्या पदावरील गृहस्थ भेटले. त्यांची फक्त तोङओळख होती. यापूर्वी त्या व्यक्तिशी मी कधीच समक्ष भेटून बोललो नव्हतो. पण त्याच व्यक्तिने आपुलकीने विचारले, तुम्ही गेले दोन दिवस या बाजूला कशासाठी येता. काय काम काढलय. त्यांना मी सांगून खुलासा केला. ते फक्त हसले. म्हणाले, मूळ सेवा पुस्तक व सर्व कागदपत्रासह मला येऊन भेटा. त्याप्रमाणे मी सर्व घेवून गेलो असता, त्यांनी ३ ते ४ तासातच सर्व पूर्तता करून दिली. त्यावर वरिष्ठांच्या सहच्या घेवून वेतन पडताळणी पथकाने मंजूरीही देवून त्यांचा शिक्का मारल्याने या वेतन निश्चितीमुळे फरकाची बरीच रक्कम मला मिळाल्याने माझा फायदाही झाला. पहा, बाबा कोणाच्याही मनात जावून अडलेल्या भक्तांची कामे करतात की नाही. अशा प्रकारचे अनेक लहान मोठे अनुभव येवून या संसारातील अनेक संकटांवर धैर्याने मात केली आहे. साईबाबांच्यावर फक्त मनापासून तुम्ही श्रद्धा ठेवून त्यांना शरण जावून त्यांच्यावर कोणतेही काम सोपवून फक्त प्रयत्न करीत रहा, तुमचे काम झालेच असे समजा, असा माझा अनुभव आहे. तुम्ही म्हणाल हा अंधविश्वास इतका चांगला नाही काशण बाबांकडे कोणीही काहीही मागेल, पण तसे नाही. ज्या ज्या गोष्टीमुळे भक्तांना पुढे फायदा होईल अशाच भक्तांच्या हिताच्या गोष्टी बाबा पूर्ण करतात. सर्वच इच्छा भक्त प्रगट करतात म्हणून बाबा पुरवतात असे नाही.

बाबांची शिकवणच अशी आहे की, दुसऱ्याचे चांगले चिता, दुसऱ्याचे मन दुखवू नका, कोणासही फसवू नका, अंधश्रद्धेवर विश्वास ठेवू नका, गरीबांना मदत करा, भक्तिचे नाटक अगर देखावा नको, नेहमी सत्याने वागा, अल्ला मालिक तुमचे कल्याण करील. तुमचे दैनंदिन कर्तव्य प्रथम पार पाडून सद्गुरुचे स्मरण करा, तो तुमच्या हृदयात आहे. असा अनुभव आल्याशिवाय रहात नाही. माझ्या सारख्याच इतर भक्तांना बाबांचा अनुभव येवो व त्यांची भक्ती वाढो, हीच इच्छा.

सुगंधातून श्री साईबाबांचे दर्शन

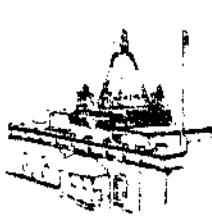
सौ. उषा प्रभाकर मुळे
१६०, नारायण पेठ,
पुणे.

शिर्डी क्षेत्री श्री साईबाबांचे अस्तित्व निश्चित आहे, हे अनेक गोष्टीतून दिसून येते. हा अनुभव मला अनेक वेळा आलेला आहे.

शिर्डी विद्यालयात मी शिक्षिका होते. त्या वेळी खेड्यातून काम करणे अतिशय कठीण असे. एक दिवस विद्यालयात खूप मानसिक त्रास झाला. साई मंदिरात आले, श्री साईला विनविले, काम कसे करावे. दर्शन घेऊन मंदिराच्या पाठीला डोके टेकविले आणि महदआश्चर्य! सुंगंधाने भरलेला सुवास मनाला धीर घेऊन गेला. मन प्रसन्न झाले. कोटून आला हा सुवास. मुर्तीला नमस्कार केला. त्या वेळी उद्बत्ती किंवा सुवासिक हारही नव्हता हे आश्चर्यच होते. श्री साईनाथ कृपा करतात.

विद्यालयात असताना आमचे वास्तव्य चावडीमागे असलेल्या दोन खोल्यांमधून होते. गुरुवारचा दिवस. पालखी सोहळा-पूजा वगैरे झाली. रात्री १/२ च्या सुमारास मी आतल्या खोलीत पाऊल टाकले आणि सर्व वास्तू (खोली) सुगंधाने भरलेली होती. हा सुगंध वर्णन करूनही सांगता येत नाही. फक्त २/३ मिनिटेच हा आनंद मिळतो आणि श्री साई दर्शनाचा आनंद मिळतो.

१९७२ मध्ये माझे यजमान, मुख्याध्यापक, श्री साई विद्यालय, काविळीने आजारी होते. दुखणे उलटले होते. त्या वेळी मला रात्री १/२ वाजता घरी घेऊन दूध, चहा घेऊन जावे लागे. हॉस्पिटल जरा दूरच होते. मी दूध घेऊन रात्री १। वाजता निघाले. सगळीकडे शांतता होती. बाजारतळावरून चालले असता, श्री साईबाबांचे नामस्मरण कुरीत होते. इतक्यात एक सुगंधाची झुळूक आली आणि मन आनंदीत झाले. प्रत्यक्ष श्रीसाईबाबा सोबत करीत होते, म्हणून मला कधीही भीती वाटली नाही. त्या वेळी श्री. पाटणकर, रिसिव्हर होते. त्यांनी हे पाहिले होते व मला शिपाई बरोबर घेऊन जा, असे सांगत होते. परंतु प्रत्यक्ष श्री बाबा सोबतीला असताना कसली भीती! आणि म्हणूनच मी निवृत्त झाल्यावर श्री साईनाथ माझ्या घरी उदीच्या वाटीत प्रत्यक्ष विराजमान आहेत, हे माझे भाग्य समजते.

श्रद्धेची कसोटी

सौ. मंगल बबन दळवी
मु. पो. तेजर्ये,-तालुका-संगमेश्वर,
जि.-रत्नागिरी.

चार वर्षांपूर्वी माझ्या घशाजवळ एक गाठ आली. प्रथम थोडं खवखवूं लागलं. काही दिवसांनी दुखूं लागलं. हळू हळू दुखणं वाढत गेलं. प्रथम घरगुती औषधं केली. पण गुण नाही. कोण म्हणे केस अडकला असेल. कोण म्हणे मच्छीचा काटा अडकला असेल. लोक सांगतील ते उपाय करू लागले. नंतर डॉक्टरी उपाय सुरु केले. मुंबईतील जे.जे. हॉस्पिटल, के.इ.एम. हॉस्पिटल, भाटीया हॉस्पिटल, बॉम्बे हॉस्पिटल, सेंट जॉर्ज हॉस्पिटल अशा मोठ मोठ्या हॉस्पिटलमधून तपासणी केली, औषधोपचार केले. किती तरी एकस रे काढले. कॅन्सर असेल म्हणून त्याचीही तपासणी झाली. अनेक खाजगी डॉक्टर झाले. स्पेशालिस्ट झाले. आयुर्वेदिक, होमिओपथीक डॉक्टर झाले. पुण्याकडील एक दोन डॉक्टरांकडे पण जाऊन आले. कशशाने म्हणून गुण येईना. शेवटी दैवी उपाय सुरु केले. अनेक नवस केले. देवस्थाने केली. अगदी वेड्या पिशासारखी सगळीकडे धावत होते. डॉक्टरांच्या तपासणीत घशाला काय झालंय हेच सापडेना. मग ते उपाय काय करणार!

पण माझी झोप उडाली. जेवण जाईना, सतत बेचैन, अस्वस्थता. त्यामुळे खभाव चिडचिडा झाला. घरात क्षुल्लक कारणांवरून भांडणं होऊ लागली. काही वेळा घरातली माणसं म्हणायची की, हा माझ्या मनाचाच खेळ असेल. माझ्या दुखण्यावर काहीचा विश्वासच बसत नसे. त्यामुळे मी अधिकच चिडखोर बनले. एका डॉक्टरने तर जेव्हा कॅन्सरची शंका व्यक्त केली, तेव्हा तर मला इतका मनःस्ताप झाला की, माझ्या मनात आत्महत्येचे विचार येवू लागले. मी त्या वेळी चक्क सांगून टाकले की, मी मेले तरी चालेल पण ऑपरेशन कैरणार नाही.

खरं तर मी साईभक्त. साईच्या फोटोची दररोज पूजा करणे, नामस्मरण करणे, साईलीला मासिक वाचणे ही माझी नेहमीची सेवा. बाबांना मी रोज प्रार्थना करायची व मला या दुखण्यातून सोडवा म्हणून आळवणी करायची. पण बाबांनी माझी हाक ऐकली नाही.

शेवटी एका साईलीला मासिकात माझ्याच सारख्या गळ्याच्या दुखण्याच्या आजारासंबंधी लेख वाचला. लेखकाने सर्व औषधे सोडून फक्त बाबांची उदी पाण्यातून घेतली. आणि त्याचे दुखणे बरे झाले. हा लेख वाचल्याबरोबर मला पण स्फूर्ती आली. मी बाबांच्या फोटोसमोर उभी राहून माझा निश्चय बाबांच्या सांगितला. यापुढे औषधे बंद. यापुढे बाबा, तुमची विभूती हेच माझं औषध. जर आपल्या विभूतीने मला गुण आला तर आपल्या दर्शनास शिरडीस येईन. झालं. आता माझ्या श्रद्धेची कसोटी सुरु झाली.

मी सर्व औषधे बंद केली. सकाळ संध्याकाळ पाण्यातून विभूती घेवू लागले.

रोज बाबांना प्रार्थना करु लागले. अखेर, बाबांना माझी दया आली. हळू हळू माझं दुखणं बरं होऊ लागलं. मला आराम पडू लागला. झोप येवू लागली. स्वभाव शांत झाला. चिडखोरपणा कमी झाला. शेवटी ३/४ महिन्यात माझ्या गळ्याजवळची गाठ संपूर्ण बरी झाली. आता मी आनंदात आहे.

फेब्रुवारी महिन्यात आम्ही शिरडीला जावून बाबांचे दर्शन घेतले आणि बाबांनी आमच्यावर अशीच कृपेची साऊली धरावी, अशी प्रार्थना केली.

श्रद्धा

— सौ. मोहिनी मुकुंद गुंजाळ
वाकडे वाडा, टिळक रोड,
मु. पो. ता.-अलिबाग,
जि. रायगड.

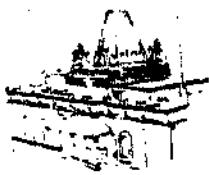
८ जून १९८७ रोजी 'श्री साईलीला'चा पहिला अंक माझ्या हातात पडला, नि मी सद्गदित झाले, कारण पहाटेच साईबाबा स्वप्नात येऊन अंकासंबंधी सांगत होते. आणि लगेच दुपारी अंक मिळाला.

मी प्रथम ७-९-७९ ला शिरडीला गेले. त्यानंतर ९-१०-८१ला मुलाला साईबाबांच्या पायावर घालायला नेले. १८-४-८७ची तिसरी फेरी मात्र निवळ साईबाबांच्याच इच्छेने व कृपेने घडली.

८४ साली मी खूप आजारी होते. अगदी मरणाच्या दारापर्यंत जाऊन परत आले. त्यावेळी जरा एकांत मिळाला तरी, मी माझ्या उशाजवळ असलेल्या साईबाबांच्या फोटोकडे पाहून खूप रडायची. साईबाबांना विनवायची की, बाबा तुम्ही कोणाच्या तरीं रुपाने येऊन मला उदी द्या, त्याने मी बरी होईन. मला नक्की आठवत नाही की, कोणी अंगारा आणला तो, पण मी बरी झाले. शिरडीला जायची ओढ लागली.

नंतरच्या ५ वर्षात कधी योग आलाय नाही. मात्र कोणी शिरडीला जायला निघाले की मला, 'आपल्याला शिरडीला जायला मिळत नाही' म्हणून फार वाईट वाटायचे. मग काही दिवस मी साईबाबांच्या फोटोजवळ हड्डुच धरला. अगदी लहान मुलासारखा. आणि साईबाबांनी तो पुरवलादेखील. हड्डु होता श्री साईसमाधी दर्शनाचा !

लागोपाठ सुट्टी येत असलेले तीन दिवस धरून आम्ही नाशिक-वणी-शिरडी करून आलो. वणीला जायचे खूप दिवस मनात होते, तेही घडले. शिरडीला जायच्या काही दिवस अगोदर आम्ही एक छोटासा व्यवहार केला होता, तो पूर्ण झाला तर शिरडीला जायचे चालले होते. साईबाबांच्या कृपेने खूप दिवस रेगाळत पडलेला तो व्यवहारही पूर्ण झाला आणि शिरडीला जायच्या आदल्या दिवशीच पैसे मिळाले. माझी शिरडी यात्रा मजेत झाली. मला सांगायला आनंद वाटतो की, शिरडीहून आत्यापासून माझी अगदी भरभराट झाली आहे.

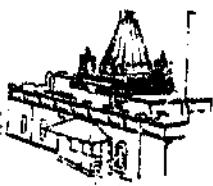
साईलीला

श्री. प्रफुल्ल गजानन माळी
 २, 'नम्रता', तेंडूलकर वाडी,
 आरे रोड, गोरेगांव (पूर्व),
 मुंबई-४०० ०६३.

गेल्या २५ डिसेंबर १९८६ रोजी मी, माझी पत्नी व मुलगा आणि ऑफिसमधील काही सहकारी त्यांच्या पत्नी-मुलांसह तिरुपतीला गेलो होतो. प्रथम आमचा बेत फक्त तिरुपतीचं दर्शन घेऊन चार दिवसातच परतण्याचा होता. परंतु परतीच्या प्रवासाची तिकीटे न मिळाल्यामुळे आमचा मुक्काम तीन-चार दिवसांनी वाढला. २७ डिसेंबरला तिरुपतीचं दर्शन घेऊन २८ डिसेंबरला इतर काही मंदिरे पाहिली. या दरम्यान आम्हाला ३१ डिसेंबरच्या रात्रीची गाडीची परतीची तिकीटे मिळाली. आता २९, ३० व ३१ असे तीन दिवस काय करायचं, असा विचार पडला. म्हणून मी व माझे मित्र श्री. वर्तक यांनी बंगलोर-म्हैसूर पाहून यावं, असा विचार केला आणि २९ तारखेला सकाळी एका ट्रॅक्ल एजन्सीमध्ये जाऊन त्याच दिवसाची बंगलोरला जायची. दुसऱ्या दिवसाची म्हैसूर 'साईट सिर्फिंग'ची व ३१ तारखेची परतीची तिकीटे मिळतील का म्हणून चौकशी केली. आमच्या सुदैवाने (की दुर्दैवाने?) मी, माझी पत्नी (व मुलगा ४ वर्षांचा) श्री. वर्तक व त्यांची पत्नी अशा चौघांकरता प्रत्येकी ६० रु. घेऊन तिथल्या मॅनेजरने त्याच दिवसाची दुपारच्या गाडीची तिरुपती-बंगलोर अशी तिकीटे दिली. त्याच बरोबर प्रत्येकी ८० रु. ची ३० तारखेची म्हैसूर साईट सिर्फिंगची तिकीटे सुद्धा सिट नंबरसह त्यांच्या बंगलोर येथील एजन्सीच्या नावे दिली. फक्त परतीच्या प्रवासाची हमी तो देऊ शकला नाही. परंतु, त्या भल्या गृहस्थाने बंगलोर येथील दुसऱ्या एका एजंटच्या नावे चिठ्ठी लिहून आमच्या ३१ तारखेच्या परतीच्या प्रवासाची सोय करावी, अशी विनंती करून आम्हाला त्याला भेटायला सांगितले. या शिवाय बंगलोर येथील एका हॉटेलच्या मॅनेजरच्या नावे दुसरी चिठ्ठी देऊन आमची दोन दिवस रहाण्याची सोय करण्याची विनंती केली. एवढे सर्व झाल्यावर आम्ही अगदी निश्चित मनाने ता. २९ ला दुपारी बंगलोरला निघालो व रात्री ८-८.३० च्या दरम्यान पाहोचलो, तिथे उत्तरल्यावर प्रथम आम्ही ज्या ट्रॅक्ल एजन्सीची साईट सिर्फिंगचीं तिकीटे आमच्या जवळ होती, त्या एजन्सीच्या ऑफीसमध्ये गेलो व तिकीटे दाखवून उद्या किती वाजता निघायचं म्हणून विचारलं. तर काय आश्चर्य? तिथल्या मॅनेजरने ही तिकीटे आमची नाहीत, ही अशा अशा एजन्सीची आहेत, असं सांगून चक्क कानावर हात ठेवले. शेवटी नाईलाजाने आम्ही त्या दुसऱ्या एजंटकडे गेलो. त्याने सुद्धा ही तिकीटे बोगस आहेत, मागेसुद्धा आमच्या नावावर अशीच तिकीटे दिली होती, आम्ही तिरुपतीच्या त्या एजन्सीविरुद्ध पोलीस तक्रार दिलेली आहे, असे सांगून आम्हाला वाटेला लावलं. आम्हाला तर मोठा धक्काच बसला. रात्री ९-९.३० ची वेळ, शिवाय बरोबर दोन स्त्रिया व एक लहान मुलगा. शेवटी आता रहायची तरी

सोय होते का पहावं म्हणून सांगितलेल्या हॉटेलवर गेलो व मॅनेजरला त्याच्या नावे दिलेली चिठ्ठी दाखवून सर्व परिस्थिती कथन केली. तो गृहस्थ अगदी सज्जन निघाला. त्याने त्या दोन्ही एजन्सीजना फोन करून सत्य स्थिती समजावून घेतली व आमची रहायची सोय केली. तसेच तिरुपतीच्या त्या एजंटच्या नावे इथल्या तुमच्या दोन्ही एजंटसनी ह्यांची फसवणूक केली, तरी पुन्हा असा प्रसंग येऊ देऊ नका. अशाने तुमचे नाव खराब होईल, अशी चिठ्ठी लिहून दिली व तिकिटांवर सुद्धा तसा शेरा मारला. आता बंगलोर-म्हैसूर पहायचं तर राहू घाच परंतु तिरुपतीला परत जाऊन पोलीस तक्रार देऊन आमचे पैसे परत कसे मिळवायचे, हा मोठा प्रश्न आमच्या पुढे उभा राहिला. म्हणून दुसऱ्या दिवशी सकाळी स्टेट ट्रान्सपोर्टच्या बस रस्टॅन्डवर जाऊन आम्ही दुपारी बाराच्या गाडीची तिरुपतीची तिकीटे काढली आणि संध्याकाळी ६ च्या दरम्यान तिरुपतीला पोहोचलो. आता ह्या प्रकारात आमचे केवळ प्रवासाचे जवळ जवळ ७०० रु. अडकून पडले होते. ते परत मिळवण्याचा एकच मार्ग मला सुचला, तो म्हणजे बाबांना साकडे घालणे. त्या प्रमाणे परतीच्या प्रवासात मी बाबांना शरण गेलो व सांगितले की, आमचे निदान ६०० रु. जरी परत मिळाले तरी मी मुंबईस गेल्यावर गुरुवारी पेढे आणीन. वाटेत सतत नामस्मरण चालूच होते. शेवटी एकदाचे आम्ही तिरुपतीस पोहोचलो. वाटेत विचार केला की, एकदम पोलीसात जाण्यापेक्षा प्रथम त्या मॅनेजरकडे जाऊन तो काय म्हणतो ते पाहू. त्याप्रमाणे उत्तरल्याबरोबर सामानासहितच आम्ही त्याच्या ऑफिससध्ये गेलो. आम्हाला पहाताच तो सुद्धा चकित झाला. आम्ही सर्व परिस्थिती त्याला सांगितली व आता काय करायचे म्हणून विचारले. तो गृहस्थ सुद्धा बंगलोरच्या एजंटसवर वैतागला व मी त्यांना पाहून घेतो म्हणाला व साईट सिर्झेंगचे ३२० रु. परत घ्यायला तयार झाला. त्यावर मी म्हणालो की, केवळ तुमच्या तिकीटांच्या भरवशावर आम्ही बंगलोरला गेलो, आम्हाला एवढा मनस्ताप झाला, शिवाय बंगलोर व म्हैसूर न पहाताच परत यावं लागलं. तेव्हा तुम्हा आम्हाला निदान ६०० रु. तरी परत द्या. शेवटी हो-नाही करता करता तो गृहस्थ ५०० रु. घ्यायला तयार झाला. आता जास्त ताणून धरण्यात अर्थ नाही असा विचार करून आम्ही सुद्धा ५०० रु. घ्यायला तयार झालो. त्याप्रमाणे लगेच त्याने आम्हाला ३०० रु. दिले व राहिलेले पैसे दुसऱ्या दिवशी (३१ तारखेला) सकाळी घेऊन जा म्हणून सांगितले. आणि बोलल्या प्रमाणे राहिलेले २०० रु. दुसऱ्या दिवशी दिले. तेव्हा कुठे आम्ही सुटकेचा निश्वास टाकला. अशा प्रकारे केवळ साईबाबांच्या कृपेनेच आम्हाला आमच्या ७०० रु. पैकी ६०० रु. नाही तरी निदान ५०० रु. तरी परत मिळाले. शिवाय ते सुद्धा पोलीस तक्रार वगैरे न करताच. अशीच त्यांची कृपा सतत रहावी, ही इच्छा.

कृपाळू साईनाथ

कु. गंगा पाटील
मु.-फार्णवाडी (शिगांव),
ता.-वाळवा, जि.-सांगली.

मला श्री साईचे अनेक अनुभव आले आहेत. जर सर्वच अनुभव लिहावयाचे म्हटले तर एक मासिकच तयार होईल. पण मी साईना दिलेत्या वचनाप्रमाणे दोनच अनुभव देत आहे.

माझा पहिला अनुभव सन १९८६ चा. मी इयत्ता १० वीत होते. माझा अभ्यास तसा बरा होता. पण बोर्डची परीक्षा म्हटल्यानंतर खूप अभ्यास करावयास हवा होता. आमचे सर्व शिक्षक मोठ्या कसोटीने शिकवीत होते. माझा भूमिती-बिजगणित हा विषय थोडा कच्चा होता. त्यामुळे मला पास होण्याची खात्री नव्हती. या दोन विषयांचे माझे एकूण गुण १२ एवढेच. एवढ्याने काय होणार? घरातील सर्व लोक मला सारखे चिडवत, तू पास होणार नाहीस. माझा मात्र साईवर पूर्ण भरवसा होता. मी म्हणे, “साई तारी त्यास कोण मारी” या तत्त्वावर मी परिक्षेची तयारी केली व परीक्षा दिली.

शेवटी निकालाचा दिवस उजाडला. माझ्या मनात सारखी चुटपूट लागली होती. आता काय होणार? पण बाबांच्या कृपेने मी पास झाले. साईनी माझी हाक ऐकली व हाकेला ओ दिला. ह्याच दोन विषयात मला एकूण ५८ गुण मिळाले. बाबांवर ज्याची श्रद्धा आहे, त्याचे सर्वच ठीक होते.

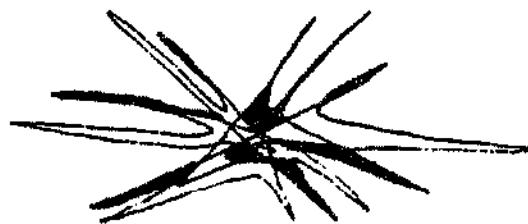
माझा दि. २२-२-८७ चा ताजा अनुभव.

माझी बहिण सौ. नर्मदा ही गर्भवती होती. तिला त्रास होत होता, म्हणून इस्त्वामपूरच्या जोशी हॉस्पिटल मध्ये दाखविली. त्यावेळी डॉक्टरनी तिला महिन्यापासून पूर्ण विश्रांती घ्यावयास सांगितले होते. माझ्या सौ. आईचा बाबांच्यावर पूर्ण भरवसा होता, तसा आमच्या सर्व कुटुंबियांचा आहेच पण आईचा जास्त. तिने बाबांना दररोज उदी-प्रसाद द्यायला सुरुवात केली. बरे असौ.

माझ्या सौ. ताईस नऊ महिने पूर्ण झाले. डॉक्टरनी अगोदरच भीती घातली होती. पण आई म्हणे, साई पाठीराखा असता, आम्हास कशाचीच भीती नाही. म्हणून तिने ताईस दवाखान्यात नेले नाही. दि. २२-२-८७ रोजी तिच्या पोटात दुखू लागले. जवळ जवळ ८ तास पोटात दुखत होते. सौ. ताईस त्या वेदना सहन होईनात. ती म्हणे मला डॉक्टरकडे न्या.

आता आमच्या सर्वांच्या बाबांच्या धावा सुरु होता. आई म्हणे, बाबा इतका का वेळ लावला आहेस, चटकन या व आपल्या लेकरास रिकामे करा. आमच्या वडिलांना रहावेना. त्यांनी माझ्या मोठ्या भावास मोटार आणण्यासाठी पाठविले. मोटार घरापासून १ अर्धा मीटरवर होती, इतक्यात माझी बहिण प्रसूत झाली, मुलगा झाला. बुळतपण सुखरूप झाले. आम्ही सर्वजण रङ्ग लागलो, ते रडणे आनंदाचे होते. असे माझ्या साईचे अनेक अनुभव आहेत.

सध्या, म्हणजे ६ वर्षे झाली. आमच्या घरी दररोज साईचरित्राचे पारायण चालू आहे. आमची वर्षाची शिरडी वारी असते. बाबांच्या कृपेने आम्ही अगदी सुखात आहोत. अशीच कृपा तुम्हा-आम्हावर राहो, हीच इच्छा.

श्री साईबाबांची प्रचिती

सौ. लीलावती वि. पाठक
सविता सदन, साईनाथ रोड,
मालाड, मुंबई-६४.

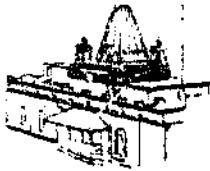
आमच्या घरातील सर्व मंडळी श्रीसाई उपासक आहेत. रोज सकाळ-संध्याकाळ श्री बाबांची पूजा आरती होते.

मी माझ्या मुली राठी २-३ वर्षे लग्नानिमित्त स्थळाच्या शोधांत होते. तिला चांगलं स्थळ मिळून तिचा संसार व्हावा म्हणून मी व माझे घरातील मंडळी विनवित असत. तसेच आमची प्रार्थना होती की, तिला मुंबईतच स्थळ मिळावे. १०-१२ स्थळे आली परंतु कुठे मला तर कुठे मुलीला पसंत नाही, तर कुठे पत्रिका जमत नाही. अशा काहीना काही अडवणी येवू लागल्या. १९८६ चा मे महिना उजाडला. आम्ही सर्व माणसे निराश झालो. यंदापण लग्नाचा योग नाही असे वाटू लागले.

आम्ही श्री बाबांची मनोभावे प्रार्थना केली व सांगितले की, बाबा तुमची मनोभावे सेवा करतो. तुम्हाला आमची दया येत नाही, आमचं काही चुक्तं का? आम्ही तुमच्याशिवाय कुणाचे पाय धरणार व आमच्या मनाची व्यथा तुमच्याशिवाय कुणाला सांगणार? तुम्हीच आमचे सर्वस्व आहात, तुम्हालाच हे काम केले पाहिजे. तुम्ही प्रचिती दाखवा, मी तुमच्या ग्रंथाचे पारायण करीन व लग्न झाल्यावर उभयतांना तुमच्या समाधिचे दर्शनास जाणेसाठी, त्यांना सांगेन. खरोखरीच श्री बाबांना आमची दया आली व त्यांनी आम्हाला प्रचिती दाखवली.

आमच्या इच्छेप्रमाणे बाबांनी मुंबईतच म्हणजे गोरेगावला स्थळ मिळवून दिले. जावई पण चांगला मिळाला मनासारखा. श्रीबाबांच्या कृपेने लग्न सोहळा देखील आनंदाने पार पडला. १५ जुलै १९८६ रोजी मालाड येथेच सर्व सोहळा आनंदाने पार पडला. अशा भक्ताच्या हाकेला—विनंतीला धावून येणाऱ्या श्रीबाबांच्या महिमा वर्णावा तेवढा थोडाच आहे.

आता एवढेच मागणे. त्या नवदांपत्यासंह त्यांचे सर्व कुटुंबियांना उदंड आयुष्य, परस्परांचे प्रेम, मनःशांती, आरोग्य देवून त्यांचा संसार सुखाचा, आनंदाचा, भरभराटीचा व्हावा, हिच श्री साई चरणी नम्र प्रार्थना.

साईनामाने आराम वाटला

सौ. शितल एस. शिंदे

ए ३३, पदमा,

डहाणूकर वाडी,

कांदिवली (प).

मुंबई-४०० ०६७.

१५ जुलै १९८६ रोजी माझे सिझरीग होऊन साई समर्थाच्या कृपेने मला दुसरा मुलगा झाला. त्या दिवशी मला डॉक्टरकडे नुसते तपासण्यासाठी बोलावले होते. परंतु तेथे गेल्या नंतर डॉक्टरने सांगितलेल्या तारखे पेक्षा ८ दिवस जास्त होऊन गेल्यामुळे मला जबरदस्तीने सोनोग्राफी करून घेऊन, सिझरीग करण्यास भाग पाडले. असो. श्री साईच्या नावाचा जप करत मी ते करून घेण्यास तयार झाले व सुखरुपणे सर्व पार पडले. साई समर्थाची उदी व पोथी हॉस्पिटलमध्ये मी माझ्या उशाजवळ घेवूनच झोपत होते. सिझरीग मुळे दोन दिवस मला डोके उशी न घेता व पाय उंचावर ठेवून झोपवले होते. तिसऱ्या दिवशी मला जेव्हा अंथरुणावर उठण्यास सांगितले, त्यावेळी माझ्या असे लक्षात आले की, माझी मान आकडून गेली आहे. मला उभे सुद्धा रहाता येत नव्हते. तसेच कमरेच्या मणक्यापासून ते डोळ्यापर्यंत सारख्या कळा मारत होत्या. मी नामाचा जप करत सारखी रडत होते व साईची प्रार्थना करून मला लवकर बरे करा, असे म्हणत होते. डॉक्टरांजवळ या बदल चौकशी केली असता, ते म्हणाले की, ऑपरेशन करताना कमरेत जे इंजेक्शन दिले जाते, त्यामुळे हजारत एखाद्या माणसालाच याचा त्रास होतो. त्यांनी मला त्याच्यावर गोळ्या, औषधे दिली. परंतु सात दिवस मी हॉस्पिटलमध्ये असून सुद्धा मला काहीच फरक पडला नाही. घरी जायच्या आदल्या दिवशी मी साईची खूप प्रार्थना केली की, 'साईबाबा, आता तुमच्या नावाच्या जपामुळे व उदीमुळे मी घरी गेल्यावर माझे हे मानेचे दुखणे साफ बरे होवू दे! आणि काय आश्चर्य! ८ व्या दिवशी मी जेव्हा घरी आले, तेव्हा मला व माझ्या बाळाला आंघोळ घालण्यासाठी जी सुईण आली, तिने माझ्या डोक्याला अगदी हलक्या हाताने थोडेसे मालिश करताच, माझ्या मानेचे दुखणे एकदम बरे झाले. मला मान इकडून तिकडे जरा सुद्धा हलवता येत नव्हती, वर खाली पहाता येत नव्हते, एका सरळ रेषेत अडकल्यासारखी झाली होती. डॉक्टरांच्या ७ दिवसांच्या औषध-गोळ्यांचा काही उपयोग झाला नाही. तो परिणाम ८ व्या दिवशी, मी घरी आल्यावर, साईनामाचा आणि साई कृपेचा झाला. मी साईनाथांचे, साईबाबांचे लाख लाख उपकार मानले. आज हा लेख शब्दबद्ध करीत असताना त्या सात दिवसांत मी जे दुःख भोगले, त्याची आठवण येवून रळू येत आहे आणि साईबाबांच्या कृपेचे फार मोठे उपकार वाटत आहेत. साईबाबांची कृपादृष्टी माझ्यावर व माझ्या सर्व कुटुंबियांवर व साईबाबांच्या भक्ती करणाऱ्यांवर अशीच अखंड रहावी ही साई चरणाशी प्रार्थना.

शेवटी बाबांनीच हाक ऐकली !

सौ. साधना निकम

'श्रीरामभवन', ए/१०३,

खारोडी, मार्व रोड,

मालाड (परिचम),

मुंबई-९५.

अगदी अलिकडच्या काळात साईबाबांवर माझी श्रद्धा व भक्ति एवढी वाढली आहे की, माझे जीवनच जणू साईमय झाले आहे. त्याला कारणही तसेच घडले आहे. सन १९८० सालापासून मला पोटाचा खूप त्रास सुरु झाला. ओटी-पोटी खूप दुखायचे, फार जोरात चालता येत नव्हते. मुख्य म्हणजे अंगावरून श्वेत-प्रवाह खूप वहात असे. त्यावर औषधोपचार खूप केले. लाईट सुद्धा घेतली. अखेरीस कंटाळून होमि ओपथिक औषधांचा रस्ता स्वीकारला. माझ्या सुदैवाने हा दवाखाना एका प्रशस्त साईमंदीराच्याच बाजूला होता. दुसरी गोष्ट अशी की, माझा डॉक्टरला भेटण्याचा दिवसही आठवड्यातील प्रत्येक गुरुवारच होता. येथेही मी जवळ जवळ दोन-अडीच वर्षे औषध घेतले. दवाखान्यात जेव्हा खूप गर्दी असे तेव्हा मी साईमंदीरात येऊन बसत असे. एके दिवशी बाबांचे दर्शन घेऊन, त्यांच्या भव्य मूर्तीसमोर बसले असला, अचानक मला खूप रडू कोसळले. दीर्घ आजारामुळे हळवं झालेलं माझं मन बाबांना विनवू लागले, "बाबा, तुमच्या चरणी येणाऱ्या प्रत्येकाची दुःखं तुम्ही दूर करता, मग मलाच का वंचिता?" आणि त्या दिवशी मी औषध घेऊन घरी आले. माझ्या देव्हान्यात बाबांची छोटीशी प्रतिमा आहे. त्या प्रतिमेसमोर हात जोडून उभी राहिले आणि परत प्रार्थना करू लागले, "बाबा, आता काहीही होवो. हे माझे शेवटचे औषध. यापुढे मी कधीही औषध घेणार नाही. मी तुम्हाला नुसती मूर्ती म्हणून पूजत नाही तर प्रत्यक्ष तुमचे अस्तित्व माझ्या घरी आहे, असे मानते. बाबा, तुमचा वरदहस्त असताना तुमच्या मुलीला नक्कीच बरे वाटले पाहिजे." आणि काय चमत्कार! साईभक्तांनो, हे लिहिताना मला इतके गहिवरून येते आहे की, शब्दच सुचत नाही. त्या दिवसानंतर मला औषधाची गरज भासली नाही. पिता जसा आपल्या मुलीचा हड्ड पुरवतो, तसा माझ्या बाबांनी माझा हड्ड पुरा केला. इतका जुना आजार बाबांनी नुसत्या एका हाकेने बरा केला. मला नेहमी शिरडीला जावे असे वाटे. ती इच्छा देखील बाबांनीच पूर्ण केली. मी स्वहस्ताने बाबांच्या अंगावर शाल पांघरून पूजा केली. आयुष्याचे सार्थक झाले. डोळे भरून बाबांची ती मूर्ती अंतरात ठेवून घेतली.

आजपर्यंत आलेल्या अनेक संकटांतून बाबांनीच आम्हाला वाचविले आहे. बाबांच्याच कृपेने आज आम्ही प्रशस्त जागेमध्ये दिवस कंठीत आहोत.

बाबांचे हे कृपाछत्र सदा आम्हा सर्वांवर राहो, हीच साईचरणी प्रार्थना!

बाबांच्या कृपेने पास झाले

— कु. सुचेता अ. शृंगारपुरे
प्रधान बिल्डिंग, खंडेलवाल समोर,
गोखले रोड, ठाणे ४०० ६०१.

॥ जरी हे शरीर गेलो मी टाकुनी ॥

॥ तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

श्री बाबांचे हे उद्गार सार्थ आहेत, याची मला अलिकडेच प्रचिती आली. मी गेल्या मे (१९८६) महिन्यात बी.ए.च्या शेवटच्या परिक्षेस बसले होते. माझा नंबर मुलुंड केंद्रात आला होता, त्यामुळे रोज गाडीने जावे लागत असे. माझा पहिला पेपर पार पडला. त्याच दिवशी मला सर्दी झाली व थोडा तापही होता. दुसऱ्या दिवशी पेपर असल्यामुळे, सकाळी डॉक्टरांकडे गेले, इंजेक्शन घेतले व तशीच परिक्षेस बसले. माझा पेपर दुपारी ३ ते ६ असे. त्यादिवशी ताप असल्यामुळे काहीही अभ्यास होऊ शकला नाही. ताप असल्यामुळे माझी आई त्यादिवशी माझ्याबरोबर मुलुंडच्या केंद्रावर आली होती. तेथील कलार्क सज्जन गृहस्थ होते. त्यांना सर्व हकीकत सांगितली, तेव्हा त्यानी माझ्या आईला अध्यापकांच्या खोलीत बसण्यास सांगितले. आई तेरे संध्याकाळी ५॥ पर्यंत बसली होती. नंतर ती एका गृहस्थांच्या सांगण्यावरून घरी परत आली व मी माझ्या मैत्रिणीबरोबर ६॥ वाजता ठाण्यास घरी गेले. त्या विषयाचा काहीही अभ्यास नसताना व अंगात ताप असताना मी पेपर कसा लिहिला असेल, याचा वाचकांनीच विचार करावा. मला वाटते, बाबाच त्यावेळी धावून आले व त्यांनीच माझ्या हाताने पेपर लिहिला असावा, असे वाटते. दुसऱ्या दिवशी पेपर होता. त्या दिवशी माझा कान ठणकू लागल्याने मी बेचैन होते. मुकं दुखणे फार वाईट. तो वार शनिवार होता. तशाच परिस्थितीत मी परिक्षेस बसले. त्या दिवशी वडिलांना सुझी असल्यामुळे, ते माझ्या बरोबर आले होते. कान ठणकत असताना व थोडा ताप असताना पेपर कसा लिहिणार? या विवंचनेत मी होते. पण काय चमत्कार! बाबा भक्तांच्या मदतीला धावून आले. पेपर सुरु होण्यापूर्वी एक नोटीस हॉलमध्ये वाचून दाखविण्यात आली की, काही अपरिहार्य कारणामुळे आजचा पेपर रद्द करण्यात आला आहे व तो पेपर शेवटच्या दिवशी घेण्यात येईल. मला व वडिलांना फार आनंद झाला, कारण मला पेपर लिहिणे कठीण होते. मला वाटते, बाबाच मदतीला धावून आले. मी घरी परत आले. नंतरचे पेपर मला चांगले गेले. अशाही परिस्थितीत जेव्हा निकाल जाहीर झाला तेव्हा मी दुसऱ्या श्रेणीत उत्तीर्ण झाल्याचे मला समजले, तेव्हा आम्हा सर्वांना फार आनंद झाला. बाबा आमच्या संकटाच्या वेळी असेच धावून येवोत, ही त्यांच्या चरणी नम्र प्रार्थना. बाबांना माझे कोटी कोटी प्रणाम!

दिव्यत्वाची जेथे प्रचिती! तेरे कर माझे जुळती॥

बाबांच्या कृपने बँग सापडली

— सौ. अंजली अनिल पाटील
१३ ए, शंकर निवास को. हौ. सोसायटी,
शिवदर्शनच्या मागे,
टेंबीपाडा रोड, भांडुप, मुंबई-७८.

माझे पती व मी, मे १९८७च्या सुहृत्त शिरडीला जायला निघालो. २३ मेच्या तिकीटी आगाऊ आरक्षण करून आणल्या व जायची तयारी झाली. पण जायच्या आदल्या दिवशीच २२ मेला रात्री माझ्या पतिला अतिशय ताप आला. अंग मोडून निघत होते. रात्रभर झोप तर नाहीच पण आरामसुद्धा नाही. त्यामुळे त्यांनी दुसऱ्या दिवशी जाणे रद्द करण्याचे ठरविले. संध्याकाळी गाडीवर जावून तिकीटी परत करायच्या होत्या. मला मात्र मनातून जायची खूपच इच्छा होती. मी साईना म्हटले, बाबा माझ्या पतिला बरे वाटू देत व आम्हाला तिकीटी परत कराव्या लागू नयेत. त्यानंतर आम्ही दुपारी ११ वाजता डॉक्टरकडे गेलो व नुसत्या गोळ्यांचा एकच डोस घेवून ह्यांना बरे वाटले. म्हणून आम्ही संध्याकाळी ९च्या ठाणा-शिर्डी गाडीने शिर्डीला निघालो. ही केवळ बाबांचीच कृपा होय.

पुढे मिवंडीला गाडी १० मिनिटे थांबली, आम्ही दोघेही लघुशंकेसाठी खाली उतरलो, एवढ्यात गाडी निघून गेली. आमचे सर्व सामान गाडीत होते. आम्ही खूपच घाबरलो कारण गाडीत असलेल्या आमच्या बँगेत ५०० रु. दागिने व कपडे मिळून जवळजवळ ३००० रु.चे सामान होते. एका कंडक्टरने आम्हाला दुसऱ्या गाडीने जाण्यास सांगितले. लगेच आम्ही मुंबई-स्टाणा गाडीने निघालो. पण आमची गाडी भेटेपर्यंत माझ्या यजमानांना शाश्वती नक्ती. माझ्याजवळ त्यावेळी पर्समध्ये बाबांचा छोटा फोटो होता. मी लगेच त्या फोटोला नमस्कार केला व बाबांना सांगितले, “बाबा आमची बँग परत मिळू दे! आणि मी प्रवासात शांत झोपले.” गाडी नाशिकला केव्हा पोहोचली, कळलेच नाही. १.१५ ला आम्ही नाशिकला उतरलो व चौकशी केली तर आमची ठाणा-शिर्डी गाडी नाशिकला आलीच नक्ती. नंतर थोड्या वेळाने १.३० ला गाडी आली, तेव्हा प्रथम आम्ही बँग आहे का बघितले. बँग जशीच्या तशी होती. कंडक्टर बदलला होता. गाडीतील बरेच प्रवासीही उतरले होते. बँग ठेवताना बघितलेला एक माणूसही नाशिकला उतरला. म्हणजे गाडी जर आमच्यापूर्वी नाशिकला पोहोचली असती तर बँग नक्कीच गेली असती. पण बाबांची लीला अगाध म्हणूनच बँग मिळाली.

असेच बाबा आमच्या पाठीशी सदैव राहोत व त्यांच्यावरील आमची निष्ठा सदैव वाढत राहो, हीच श्री साईप्रभूचरणी प्रार्थना!

